خونکار
(ناول)
Ketabton.com
لیکوال:نصیر احمد احمدي
د چاپ کال:۱۳۸۹ل

(c) ketabton.com: The Digital Library

خونکار

نــــــاول

ليکوال :

نصير احمد احمدي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب پېژندنه

د کتاب نوم: خونکار

لیکوال: نصیر احمد احمدي

کمپوز: لیکوال

د چاپ کال: ۱۳۸۹ل

انلاین چاري: مختار احمد احسان - د لراوبر ډاټ کام برېښنايي کتابتون

www.Larawbar.net

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیل

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپوږمۍ وه، سرې منډې وهلې...ساه يې لنډه لنډه کېده، يو ځای ولوېد ، بېرته پورته شو ، پښې يې بېسېکه وې، پر وچو پاڼو وخوت، زړه يې ولړزېد ، شا ته يې وکتل، پر اوږه کې يې نری درد تېر شو ، لاس يې ورووړ، ګوتې يې په وينو لندې شوې، څو ګړندي ګامونه يې واخيستل، پښه يې د دوو تيږو تر منځ بنده شوه، پړمخې پرېووت، له خولې يې لاړې وبهېدې، د ولاړېدو سېکه يې نه ليده، يوې ټيټې ونې ته ور وښوېد ، د ونې تنې ته يې څنګ ولګاوه، غوږونه يې څک کړل، چو په چوپتيا وه، چرچرک نارې وهلې....

سرې سره ساه واخيسته، پورته يې وکتل، يوه ستورې منډه کړه، تر يوه ځايه سپينه رڼا ورپسې وه، وروسته ورک شو.

سرې ښه شېبه غلی ناست و ، بيا يې ګېډه توده شوه، لاس يې ورووړ، ټټر يې پر وينو لوند و. ورو ولاړ شو ، زړه يې سستې ورکوله..خوا يې راګرځېده...ټوخې واخيست، خو لې ته يې لاس ونيو ، ساه يې تر پزې راووته. څو ګامه يې واخيستل ، پښې يې درنې وې، وينه يې ورانه ته ورسېده، وروسته يې ښی بوټ هم لوند شو ، ټول بدن يې لړزېده....

ځنګنونه يې پر تيږو ولګېدل، باڼه يې سره ور وستل، د کورنۍ غړي يې سترګو ته ودرېدل، لاسونه يې پر ځمکه ولګول، سترګې يې رڼې کړې، پورته يې وکتل، ستورې د اوښکو له لاسه تت ښکارېدل..

سر يې وځړېد ، زړه يې ولړزېد ، لاسونو ته نږدې يې تور بوټونه ښکارېدل، د يوچا لمن يې پر مخ ولګېده، پاس يې وکتل، بنيادم و ، سپوږمۍ د يوه تبر د څوکې پر سر ولاړه وه، تبر په شدت ټيټ شو ، د سرې په غاړه کې څړيکه شوه، پر سترګو يې تياره راغله، کيڼ اړخ ته ړنګ شو ، وينو داره وکړه، يوه ليکه لندې تيږې د سپوږمۍ رڼا ته وځلېدې..

* * *

يوه پيغله له کلا ووته، باغ ته ولاړه، يوه سپينه جنت کوکۍ (شب پرکه) پر سره ګل ناسته وه، د نجلۍ ګرده لمن له بوټي سره ولګېده، ګل وښورېد ، جنت کوکۍ خپل سپين وزرونه ورپول، والوته، په هوا کې له يوه بل پتنګ سره يو ځای شوه، وروسته په شنو پاڼو کې تر سرو منو پټ شول.

نجلۍ د لښتي پر ژۍ کېناسته، پلاستيکي چوټې (چپلکې) يې پر شنه چمن کېښودې، لښتي ته يې پښې وروغځولې، اوبه سړې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو دم يې د ښۍ پښې بټه (غټه) ګوته وتخنېده، اوبو ته يې وکتل، يوه کوچني خړ کب يې د دوو سپينو ګوتو په مينځ کې خوله وهله...نجلۍ پښې ته ټکان ورکړ، کب په اوبو کې مخ پورته لاړ.

نجلۍ ښي لور ته وکتل، د شنو پاڼو له چولو څخه د تاکونو په مينځ کې خړه کوټه ښکارېدله، چوپه چوپتيا وه، يوائې مرغۍ چونېدلې....

نجلۍ مخ ته ځو لپې اوبه ورواچولې، اوبه وڅڅېدې، سپينه غاړه يې لنده شوه، خوند يې ورکړ، بيا يې لپه ډکه کړه، اوبو له پاسه د مرغۍ خړ چوچونۍ (بچی) راووړ، نجلۍ ور پورته کړ،د مرغۍ د چوچونې نوې راوتلې ښکې لندې وې..نجلۍ د مرغۍ چوچونۍ پر شنو وښو کېښود، سهارنی لمر ښه پرې ولګېد، وزرې يې پرانيستې، غلی پرېووت.

نجلۍ يوه شېبه کېناسته، لنډه، لنده زنه يې ځليدله..وروسته د کلا په دېوال کې باغ ته پرې شوې وړه لرګينه دروازه پّرانيستل شوه، يوه په عمر پخه ښځه په وره کې ودرېده، يوې، بلې خوا ته يې وکتل، په زوټه (زوره) يې وويل:

_غوټۍ!

نجلۍ ولاړه شوه، ورغله، ښځې ته يې وکتل، د هغې څيره نيولې وه.

نجلۍ وويل:

_ولې خپه يې؟!!!

د ښځې شونډې وخوځېدې:

_پلار دې لا نه دی راغلی.

_څه؟!

_هو لورکۍ! تير ماخستن ستا د تره کره و، له هغه سره يې دکاريزه د اوبو په ويش خبرې کولې، ويل يې چې ناوخته راځي.

نجلۍ يوه شېبه غلې وه، وروسته يې شونډې وخوځېدې:

_ما ويل چې په کوټه کې به وي.

ښځې تندی تريو کړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـنه !

نجلۍ وویل:

ـزړه مه خوره ! جانکو د تره کره ور ولېږه، درک به یې مالوم شي.

ښځې وویل:

ـښه ده، زه به ورته ووایم.

نجلۍ د ونو په مینځ کې ولاړې خړې کوټې ته وکتل، په خشکه یې وویل:

ـهغه خو لا تر اوسه ویده دی.

* * *

د غرمې سیورې رنګ و، د کلا تر مخ د مېلمنو اوږده کوټه له کلیوالو ډکه وه، ټولو لونګۍ تړلې وې، لمر سوځولې خړې ژبرې یې درلودې. پر غولي لیکي لیکي ګیلم (ټغر) هوار و، یوه له اوبو ډکه بدنۍ او دوه ټُفدانۍ ایښې وې.

نور غلي ول، یوازې په بر سر کې ناستو سپین ږیرو خبرې کولې...دوی په پسونو کې د ټک ناروغۍ یادوله، یوه شکایت درلود چې په درې شوا روزه کې یې یو ولس پسونه مردار شول، بل ټک یوه ساري ناروغي بلله، ویل یې چې مړه پسونه باید تر خاورو لاندې شي، خو دربېیم د دې خبرې مخالف و، ده هر څه د خدای له خوا ګڼل....

داوخت په وره کې یو سړی ودرېد، کلیوالو ورته وکتل، د سړي څېره نېولې وه، ویل یې چې ملک عطا الدین په خپله خسر ګنۍ کې هم نه و.

کلیوال په اند ېښنه کې ول، د کلي ملا وټوخل، په زامت یې وویل:

ـزړونه غټ ونیسئ، ملک صیب د بدو سړی نه دی، چېرته به تللی وي، په الله یې وسپارئ ! پیدا به شي.

.له دې سره یې دېوال ته ولاړې لکړې ته لړزانده لاس ور وغځاوه، په زوره یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـیا الله! د خدای د یادولو وخت دی.

شپېبه وروسته په کوټه کې یواځې یو سړی پاتې شو، ده کړه پزه درلوده، په ږیره کې یې سپین ډکي ډېر ول، چرتي ښکارېده.

سړی یوه شېبه ناست و، بیا ولاړ شو، په تګ کې یې کینه پښه درنه پسې اخیسته، له کوټې ووت، د کلا لویه دروازه یې بېرته کړه، غوټۍ منډه ور واخیسته، پیچلي تور ویښته یې پر تندي پراته ول، ورېـ سترګې یې سرې ښکارېدلې…په زوټه یې وویل:

ـکاکا! د پلارجان مې کوم درک ونه لګېد؟!

د سړي سر وخوځېد، ورو یې وویل:

ـهر ځای مو پسې ولټاوه، خو…

یوه تېره چیغه یې په غوږو کې ننوته:

ـپه څه بلاه دې وخوړ؟ هه!

د کتار خړو کوټو تر مخ په عمر پخه ښځه ولاړه وه.

سړي وویل:

ـچتیاټ مه وایه!!!!

ښځې یو دم کوکه کړه، نجلۍ منډه ور واخیسته، ښځه یې تر مټ ونیوله، ورو یې وویل:

ـمورې! رسوایي مه جوړوه! رابه شي!

ښځې سړي ته وکتل، چیغه یې کړه!

ـووایه! څه ټکه دې پرې واچوله؟! تر کوم پاڼ دې لاندې کړ، هه؟!

دوه زړې ښځې له کوټې راووتې، په عمر پخه ښځه یې تر مټ ونیوله، په وره یې ننه ایسته.

غوټۍ بېرته سړي ته ورنږدې شوه، په ژړغوني غږ یې وویل:

ـکاکا! پلار مې بیګا له تا سره و؟ نه؟!!!

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړي په خپله پزه لستوڼی تېر کړ، شونډې یې وخوځېدې:

ـهو ! موږ تر ناوخته ناست وو، د اوبو پر سر نه سره جوړېدو، وروسته مو د ځمکې د ویش کاغذونه رامینځته کړل، ښکاره لیکل شوي وو، چې پلار دې د کاریز په اوبو کې دوه شواروزه (۱) حق لري، خبره له جنجاله پرته خلاصه شوه، دې ماخستن ناوخته زموږ له کوره ووت.

نجلۍ وویل:

ـپلار جان به چېرته تللی وي؟

د سړي سر وخوځېد:

ـنه پوهیږم. کلیوالو هرځای پسې ولټاوه، خو...

کړپ شو، د کلا د لویې دروازې دواړه پلې پرانیستل شوې، پر یوې خرې د شوتلې غټ بار تړلی و، د بار پر سر یو لوی لور ټومبلی ښکارېده، د خرې له دواړو خواوو د شوتلې شنه ډکې ځړېدل. په خرې پسې یوه خیرن ځوان ګامونه اخیستل... دی هډور سړی و، مړه ږیره یې درلوده، سترګې یې غټې وې، پر تندي یې د کالدانې لوی داغ ښکارېده.

سړي ورغږ کړ:

ـجانکو !

ځوان، بار پرېښود، ورغی، سړي ته مخامخ څوړند سر ودرېد.

سړي وویل:

ـته د شپې په باغ کې وې؟

ځوان د ((هو)) په نښه سر وخوځاوه.

د سړي شونډې وخوځېدې:

ـد باغ د ېوال ته نږدې عمومي لاره ده، کوم غږ، ټوخی یا د دروازې کړپ دې وانهورېد ؟

ځوان د ((نه)) په بڼه سر وخوځاوه.

سړي خرې ته وکتل، په اخور کې یې خوله وهله...دواړو خواوو ته تړلو غواوو غړۍ ورغځولې وې، په خپلو اوږدو ژبو یې له بار څخه ځړېدلې شوتله ور ټولوله...

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړی ځوان ته اشاره وکړه، هغه لاړ، له بار سره یو ځای کاهدانۍ ته ننوت.

نجلۍ هم کوټې ته لاړه، سړي شاوخوا وکتل، د دېوال سیوري ته پر اخور کېناست، سترګې یې واړولې، تر یونیم دوه جریبه ځمکې خړ دېوالونه راتاو ول، د کلا هر کونج یو برج درلود، برجونه تر دېوالونودوه ـ درې ګزه لوړ ښکارېدل، د کلا مینځ سپیره ډاګ و، یواځې یوه دېوال ته نږدې د سنځلې زړه ونه ولاړه وه، د سر پاڼې یې د د یوال پر وروستۍ پخڅې پرتې وې.

داوخت یې د دروازې کړپ واورېد، دوه ښځې کلا ته ور ننوتې، سړي ته یې وکتل، د یوې بې اختیاره له خولې را ووتل:

ـ خواره سې، غوث الدین دی!

دواړو پر مخونو ټکرې ورکش کړل، ګړندي ګامونه یې واخیستل، پر یوه خونه ننوتې.

غوث الدین تر پنځوسو کلونو اوښتی و، په ځوانی کې یې یوې کلیوالې ته سترګه ټینګه کړې وه، هغې خپلو ورونو ته ژړلي ول، ورونه یې له بیلچو سره د غوث الدین په کور ورغلي ول، هغه یې په خپل کور کې دومره ډبولی و چې په کټ کې یې شکسته بند ته وړی و، د ورانه مات هډوکی یې کوږ جوش شوی و، ځکه یې په تګ کې ستونزه درلوده، دی له هماغه ورځې راهیسې په بدعمله مشهور شو، د کلي تورسرو به لار ورنه کږوله، دی یې په پوست پاک نه باله.

غوث الدین وروسته یو په بل پسې دوه ودونه وکړل، خو اولاد یې نه درلود.

غوث الدین یوه شېبه پر اخور کېناست، وروسته یې ګرمي وشوه، خپل کورته لاړ.

* * *

مازدېګر جمعه ولاړه وه چې یو چا غږ کړ:

ـ یو مړی موندل شوی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوث الدین سلام وګرځاوه، شا ته یې وکتل، د کلي ګوروان و.

غوث الدین په بیړه وویل:

_څه چټیاټ وایې؟!!

ګوروان وارخطا شو:

_زه، زه نه یم خبر، یو کوچی راغلی دی.

غوث الدین په بیړه له جوماته ووت. د باندې یو سړی ولاړ و، لښته یې په لاس کې وه، پر ږیره یې شنه نصوار پراته ول.

غوث الدین ورمخته شو، ویې پوښتل:

_څه خبره ده؟

سړي په ډډ کوچیاني غږ ځواب ورکړ:

_خدایزده، د غونډۍ په لمنه کې مې رمه پېوله چې سپی سره خوله راغی، ما ویل چې کومه مړزګه (مړ حیوان) به یې موندلې وي، خو چې ورغلم، له خاورو، د یو چا په وینو لړلی لاس راوتلی و.

دا وخت دربی شو، ډله کلیوال له جوماته راووتل، غوث الدین د غونډۍ خواته روان شو، نور خلک تر کوچي راوګرځېدل.

غوث الدین له کلي ووت، کلیوال هم ور ورسېدل، د غونډۍ په لمن کې مېږو او پسونو خولې وهلې...

کوچي څو تیږو ته لاس ونیو، کلیوالو منډه کړه، دوی ټول تر غوث الدین مخکې شول، غوث الدین پښه ورپسې کړښوله....

کلیوال پر یوه ځای سره راټول ول، غوث الدین یوې خواته کېناست، سر ته یې لاس ونیو، وروسته یې یو ورو غږ واورېد:

_عطاالدین دی.

غوث الدین په زحمت ولاړ شو، خلکولار ورکړه، مړي ته یې وکتل، ځنګونه یې پر ځمکه ولګېدل، یودم یې کوکه کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملا او دوو نورو کليوالو لاسونه ترې راوګرځول، سرې يې له هغه ځايه ليرې کړ، شېبه وروسته کليوالو سلامت جسد راوېست، غاړه يې يوائې پر پوستکي بنده وه، په ښی اوږه کې يې هم لوی پرار جوړ شوی و.

جسد د ښورولو نه و، همالته يې پرېيست، يوه سپين ږيري څادر پرې وغوړاوه، بل کليوال په کټ پسې ولاړ.

* * *

درې ورځې ووتې، خو د غوټۍ او د هغې د مور کوکې خلاصې نه شوې، کلا به تل له تور سرو ډکه وه، هره نوې ښځه چې به په کلا ننوته، کوکو به زور واخيست، ځو شېبې به لوړې وې، خو وروسته به يې غږ ټيټ شو.

جومات ته به هم ډله ډله نارينه راتلل، لاسونه به يې پورته کړل، يوه ډله به ولاړه شوه، بله به کېناسته د چايو له پاره په دوو بخاريو پسې اور بل و.

يوه اوونۍ نوره هم ووته، خلک کم شول، وروسته به بيا په ورځ کې يوائې دوو ـ دريو تنو لاسونه پورته کول.

کله چې غوث الدين د خپل ورور له مرګه وروسته په لومړي ځل کلا ته ورغی، ورېندار يې منډه ور واخيستـه، سرې يې تر ګرېوانه ونيو، د هغه پر مخ يې نوکارې ور ولګولې، بيا دوو زړو ښځو په کوټه ننه ايستـه..

غوث الدين يوه شېبه په سرای کې ودرېد، له کاهداني څخه د ساتول غږ اورېدل کېده، وروسته دالان ته ور ننوت.. غوټۍ دېوال ته ناسته وه، د تره په ليدو يې پښې ور ټولې کړې، غوث الدين هغې ته وکتل، د پېژندو نه وه، وچه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلکه ښکارېده، په څپولي ګاړګوتي ویښتو کې یې د بوسو خلي بند ول، په غومبرو یې د اوښکو وچي لیکې ښکاریدلې...

غوث الدین د هغې تر څنګ کېناست، یوه شېبه غلی و، وروسته یې د نجلۍ سر ور ړنګ کړ، هغې خپل تندی د سړي پر کینه اوږه ولګاوه، په چیغو چیغو یې وژړل....

ښه شېبه ووته، د نجلۍ اوښکې نه تم کېدې، هماغسې یې ژړل...

سړي ورو وویل:

ــغوټۍ لورې ! بس ده !

د نجلۍ ژړا زور ونیو....

سړي د هغې سر په خپل ټتر پسې ټینګ کړ:

ــبس ده نور.

نجلۍ ژړل....

ښه شېبه ووته، سړي وویل:

ــمور ته دې ووایه چې ځان تیار کي، همدا اوس زموږ کره ځو، نور به هلته اوسئ !

نجلۍ ورو ورو ژړل...

سړی یوه شېبه کېناست، بیا د باندې ووت، لمر تیزې کوله، د کلا مینځ سپېره ښکارېده، له کاهدانې څخه لا د ساتول غږ اورېدل کیده...

سړي ګامونه واخیستل، کاهدانې ته ورننوت، جانکو رشقه وړوله...

سړی یوې خواته کېناست، کاهدانه سړه وه، د چت په لرګیو کې د مرغۍ چوچونې چونېدل، په لویه دریڅه کې د بمبرو (سرو غومبسو) ځالې را ځوړندې وې، له کاهدانې څخه د وړې شوې رشقې بوی ته

غوث الدین ځوان ته وکتل، ورو یې وویل:

ــجانکو !

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوان غتې سرې سترګې ور واړولې.

سړي وويل:

ـ ته به له دې هيسته يو اځې يې ، په کلا ، باغ او غواوو پام کوه !

ځوان د ((هو)) په نښه سر وخوځاوه ، بېرته د رشقې په ميده کولو بوخت شو.

ناڅاپه يوه زوروه چيغه تاوراتاو شوه !

ـ ته خونکار يې ! مور ستا کور ته نه ځو !!!

غوث الدين په بيړه شا ته وکتل ، ورېنداره يې وه ، ولاړ شو ، په خشکه يې وويل:

ـ چټياټ مه وايه !! که نه نو...

ښځه په خبره کې ور ولوېده:

ـ که نه نو څه؟ هه ! مړه مې که ، هه !

له دې سره يې منډه کړه ، د جانکو له لاسه يې ساتول ور واخيست ، کړنګ شو ، ساتول د سړي پښو ته نږدې د لور د تېرولو پر ډبره ولګېد ، ښځې چيغه کړه !

ـ هه ! مړه مې که ، غاړه مې را پرې که ، ته خو د غاړو په پرې کولو کې ډېر تکړه يې ، د خپل وړور غاړه دې څنګه ور پرې کړه؟ هه ! ته پوهېدې چې هغه زوی نه لري ، اته شله جريبه ځمکه ، باغ ، کلا او نورميراث يې تاته پاتې کيږي....

غوث الدين غلی ولاړ و ، څو ښځې ورغلې او د غوټۍ مور يې په کشولو کشولو له کاهدانې ويسته

غوث الدين خپل سر پر ځنګانه کېښود ، يوه شېبه چوپه چوپتيا وه ، وروسته يې د ساتول غږ واورېد.

غوث الدين هماغسې ځوړند سر ناست و ، کله کله به د ساتول له ټکا سره يو ځای د ښځې ښېراوې پورته شوې ((غوث الدينه ! ټک له ټکه شې ، مېنه دې سپېره شه ، خدای دې د ماښام پاستې ته اړ که...))

ښه شېبه ووته ، بيا د سړي څنګ ته څوک کيناست ، غوث الدين سر پورته کړ ، غوټۍ وه ، وړې سترګې يې سرې وې ، پر سرو شونډو يې تور پټري ښکارېدل.

د سړي سترګې له اوښکو ډکې شوې ، په غريو کې يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـما به څنګه خپل مشر ورور واژه ! هه ! ته وو ایه؟ !

غلی شو.

جانکو له کاهداني ووت.

سړی یوه شېبه غلی و، وروسته یې سوړ اسویلی ویست، په خوابدي غږ یې وویل:

ـد چا چې خپله برخه میراث وي، د نورو جایداد به څه کوي؟ !

نجلۍ څه ونه ویل، د مرغۍ چوچوني ببرته په چونېدا راغلي ول، کله کله به د بمبرو د وزرونو بنګا هم پورته شوه.....

* * *

مازدېګر و، د کلا د لویدیځ دېوال سیورې پر کتار ولاړو خړو کوټو پروت و، مور او لور غلې ناستې وې، مور پر دېوال ځوړند عکس ته کتل، په عکس کې ملک عطاالدین شخه لونګۍ تړلې وه، برېتونه یې پر شونډو پراته ول، سترګې یې ځلېدلې.

ناڅاپه یو درب شو، مور او لور یو بل ته وکتل، نجلۍ په منډه له کوټې ووته.

په چوتره کې غوث الدین ولاړ و، په لاس کې یې چیلم نیولی و، پښو ته یې په بوغبند کې تړلې بستره ښکارېدله، پر غولي د بسترې دلوېدو دوړه لا نه وه ناسته.

د ښځې غږ واورېدل شو:

ـڅوک دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

نجلۍ په وېره خپل تره ته وکتل، غوث الدين وويل:

ـزه به نور دلته اوسم.

د دروازې پله له دېوال سره ولګېده، يوه لويشت کاهګل لاندې ولوېد ، ښځه د کوټې په وره کې ودرېده، په خشکه يې وويل:

ـڅنګه دې دومره زړه وکړ، تا خپل ورور...

د سړي تندی تريو شو ، يوه زوروره چيغه يې تر خولې راووته !

ـبس که پليتې !

ښځې وژړل، په منډه کوټې ته ننوته

سړي يوه شېبه غلی و ، وروسته يې نجلۍ ته وکتل، ورو يې وويل:

ـمور دې پوه که، په دې څلورو دېوالونو کې دوه تور سرې يوائې نه شم پرېښودلای.

نجلۍ په لړزانده غږ وويل:

ـ خو ستا دواړه ميرمنې هم يوائې دي، هغوی...

سړی په خبره کې ور ولوېد:

ـزړه مه خوره ! ما خپل اوښي ته ويلي دي، دی به تر هغو زموږ په کور کې وي چې ستا د مور غوسه سړه شي، وروسته به تاسو هم له ما سره اوسی !

نجلۍ غلې وه.

سړي سړه سا واخيسته، ورو يې وويل:

ـغوټۍ لورې ! زه به په کومه کوټه کې اوسم؟

نجلۍ کيڼ لور ته اشاره وکړه، سړی ګوډ ګوډ روان شو ، لرګينه درنه دروازه يې خلاصه کړه، نمجن سوړ بوی يې په سپږمو ننوت،کوټې دريخه نه درلوده، په مينځ کې يې يو پلاستيکې فرش وېړ (هوار) و.

سړی يوه شېبه ځای پر ځای ودرېد ، سرای ته يې وکتل، يوه برج کوچنۍ اورسۍ درلوده، په چوکاټ پورې يې څيرې خيرن پلاستيک با د رپاوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړي وويل:

ـد برج په کوټه کې څه شی دي؟

د نجلۍ شونډې وخوځېدې.

ـهيڅ، يوازې د ورو زوړ کندو ايښی دی.

سړی يوه شېبه غلی و، وروسته يې وويل:

ـغوټۍ لورې! ما ته هلته ځای جوړ که!

نجلۍ غلې روانه شوه، له کوټې څخه يې پلاستيکې فرش ټول کړ، پر ختېينو زينو وخته.

غوث الدين د چوترې پر ژۍ کېناست، کلا ته پرې شوې د باغ دروازه خلاصه شوه، جانکو و، په لاس کې يې سطل ښکارېده، نيغ څاه ته ور روان شو، شېبه وروسته يې ډکه بوکه په سطل کې تشه کړه، بېرته باغ ته ولاړ.

چو په چوپتيا وه، د جارو غږ راته، د برج له ورې ورسی مړې دوړې راوتلې...

نجلۍ پر زينو راکښته شوه، غوث الدين ورته وکتل، د هغې له ورو سترګو راګرځېدلي اوږده تور بانه سپېره ول. نجلۍ بستره ور پورته کړه، بېرته پر زينو وخته.

پاو وروسته د برج کوټه تياره وه، غوث الدين ورغی، له دريڅې نه پر مخامخ دېوال مازديګرنۍ ژېړه رڼا لوېدلې وه، په رڼا کې لا د خاورو واړه ذرات په حرکت کې ول... نجلۍ د کوټې د دېوال په يوه کونج کې د غنو تارونه جارو کول...

د ماښام له اذان سره هر څه سم شول، په وړه تاخچه کې يوه ټُفدانۍ، راډيو، جاينماز او له اوبو ډکه بدنۍ ايښودل شوي وو.

غوث الدين پر هواره توشکه اوږد وغځېد، پورته يې وکتل، پر چت يو لاس ښکلي تراشل شوي لرګي پراته ول. د کندو پر سر چيلم ښکارېده، د چيلم تر سر خانې شنې مرۍ را تاوې وې.

ملا د ماښام اذان وکړ، غوث الدين کېناست، خو په پښو کې يې د ولاړېدو سيکه نه ليده، شېبه وروسته په زحمت ولاړ شو، همالته يې څادر هوار کړ، د لمانځه نيت يې وتاړه، د سلام له ګرځولو سره تېرې کوکې پورته شوې، ور يې چوله کړ، لاندې يې وکتل، وربندارې يې د يوه ځوان په غاړه کې لاسونه ور اچولې ول، ښځې په چيغو چيغو ژړل...

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوث الدین بېرته نیت وتاړه، دوه رکعته سنت یې وکړل، لنډه شېبه یې لاسونه لپه نیولي ول، وروسته پر زینو کښته شو، کوټې ته ور ننوت، وربندار یې په منډه د باندې ووته.

ځوان ولاړ شو، د غېږې ور کولو لپاره یې خپل ټټر راویست، خو غوث الدین لاس ور وغځاوه، مخامخ پر توشکه ورته کېناست، ورو یې وویل:

_نه وې !

ځوان تر خپلې زرینې خولۍ لاندې ګوتې تېرې کړې، تور وېښته یې وګرول، شونډې یې وخوځېدې:

_له موټر سره تللی وم ! څه وکم، پردۍ موټروانې ده، نن راغلم !

دواړه غلي شول.

غوټۍ کوټې ته ورغله، بل څراغ یې پر غولي کېښود، بېرته د باندې ووته.

ځوان پورته وکتل، په سپین ګرد مخ کې یې له اوښکو ډکې غټې تورې سترګې وځلېدې، بېرته یې سر ټیټ شو.

غوث االدین یوه چونډۍ نصوار تر ژبې لاندې کړل، یوه شېبه ناست و، وروسته له کوټې ووت.

د سړي له وتو سره سم ښځه کوټې ته ورغله.

ځوان په ژړغوني غږ وویل:

_تروري ! کیسه څه وه؟

ښځه غریو واخیسته، ژړا یې کابو کړه، شونډې یې وخوځېدې:

_د قیامت نښې دي، ماته خو داسې ابسې چې ټول فساد په ګوډ کې دی.

ځوان نیغ ورته وکتل.

ښځې وویل:

_خدای مې دې غاړه نه بندوي، زه په غوټو شکې یم.

د دروازې تر شا د غوټۍ له کاوړه ډک غږ واورېدل شو:

_و شرمېږه ! په خپل لیوره پسې داسې خبرې کوې !

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښځې د مخ ګونځې ژورې شوې، چیغه یې کړه !

"ـچوپ که د ...

یو دم غلې شوه، خپل وراره ته یې وکتل، سر یې وځړېد.

ځوان سره ساه واخیسته، ورو یې وویل:

ـزما هم زړه ته نه لوېږي.

ښځه غلې وه.

ځوان خپل ځادر ور واخیست، ولاړ شو.

ښځې وویل:

ـحمیده ! ناوخته دی.

د ځوان شونډې وخوځېدې:

ـټپ ټپ (موټر سایکل) راسره دی، سبا به سره وینو.

ـمړی (ډوډی) خو وخوره !

ـزړه ته مې نه کیږي.

له دې سره له کوټې ووت.

شېبه وروسته د کلا په مینځ کې د موټر سایکل د چالانېدو غږ تاو راتاو شو....

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

سهار اته بجې وې، غوث الدين په برج کې ناست و ، ټوله کوټه د تنباکو سپين لوګي نيولې وه...ده د راډيو ستن تاووله، وروسته ولاړ شو ، د ورسۍ تر څنګ ودرېد ، د کلي کورونه خړ ښکارېدل، ليرې د غونډۍ په لمنو کې د کوچيانو تورې کېږدۍ ولاړې وې.

د موټر سايکل غږ يې واورېد ، وره ته ورغی، لاندې يې وکتل، حميد و ، پر تورو څنو پرته زرينه خولۍ يې لمر ته برېښېدله...حميد يوه شېبه له خپلې ترور سره ودرېد ، وروسته دواړه کوټې ته ننوتل.

غوث الدين پر زينو کښته شو ، غوټۍ د څاه تر څنګ ناسته وه، لوښي يې پريمينځل، يوې تورې خيرنې پيشو په تال کې اېښو غوړو کاسو ته کتل.

غوث الدين باغ ته لاړ، دوه نازک بدنې منې يې ور وشکولې، د لښتي پر ژۍ کېناست.

چوپه چوپتيا وه، يو دم ټيم وټنګېد ، زوروره ناره پورته شوه، له تاکونو څخه يو سيل خړې مرغۍ والوتې.

غوث الدين کيڼ لور ته وکتل، جانکو کوټې ته نږدې ولاړ و ، غوث الدين ورغی، د دېوال سيوري ته په هوار شوي زاړه ليمخي کېناست، پر منې يې غاښونه ولګول، په ډکه خوله يې وويل:

_انګور څنګه دي؟

جانکو په لينده کې ګيټۍ کېښوده، شونډې يې وخوځېدې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـرنګ يې وهلی، خو لا خوړو ته برابر نه دي.

له دې سره يې لېنده د باغ پر دېوال کتار ناستو مرغيو ته ونيوله، تيږې له لاندنی پخڅې مړه دوړه پورته کړه، مرغۍ والوتې، د منهو پر ونو ور ټيټې شوې، ښاخو نه وځړېدل.

له کلا څخه د موټر سايکل د وتو غږ واورېدل شو.

غوث الدين ښه شېبه کېناست، بيا يې انګور راوغوښتل، تروه ول، خوند يې ور نه کړ، همالته پر ليمڅې اوږد وغځېد، وروسته يې له ليرې د موټر سايکل غږ واورېد، غږ ورو، ورو نېږدې کېده، غږ د باغ د دېوال تر څنګ تېر شو، بيا کلا ته ور ننوت.

غوث الدين سر پورته کړ، له ځان سره وبونګېد:

ـد غوا زويه!

جانکو په حيرانی ورته وکتل.

غوث الدين بېرته سر ولګاوه، په خشکه يې وويل:

ـد مور ميړه راته پيدا شو، له بيګا راهيسې درې واره راغی!

شېبه ووته، زړه يې طاقت ونه کړ، کلا ته ورغی، ځوان له خپلې ترور سره پر چوتره ناست و، دوی په ټيټ غږ خبرې کولې، دواړه د غوث الدين په ليدو غلي شول.

سړی د چوترې پر ژۍ کېناست، حميد ولاړ شو، سړي ته يې برګ برګ وکتل، له موټرسايکل سره يو ځای له کلا ووت.

غوټۍ له کوټې راووته، تره ته يې له چايو ډک ګيلاس کېښود، غوث الدين تورې ګوړې ته لاس ور وغځاوه، ورو يې وويل:

ـحميد ته دومره وخت مه ورکوی!

ښځې تندی تريو کړ، په خشکه يې وويل:

ـحميد زما وراره دی!

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړي یوه تړته ګوړه خولې ته وا چوله، د چایو سور یې پسې وکړ، ترخه موسکا یې پر تورو پلنو شونډو تېره شوه، په ملنډو یې وویل:

ـستا به وراره یې، زما هیڅ نه کیږي!

ښځې اور واخیست:

ـدا زما کور دی، ته...

سړی په خبره کې ورولوېد:

ـله دې هیسته به زما وي.

ښځې یودم وژړل:

ـګومان مې سم وخوت، تا خپل ورور د جایداد له پاره وواژه.

غوث الدین وخندل، غوټۍ په حیرانۍ ورته کتل، ښځه په منډه کوټې ته ولاړه.

سړی غلی شو، نجلۍ ته یې اشاره وکړه، هغه د ده تر څنګ کېناسته، ټول بدن یې لړزېده... سړي ورو وویل:

ـ غوټۍ لورې! مور دې د اعصابو تکلیف لري، پوهه یې که!

نجلۍ په رېږدېدلي غږ وویل:

ـخو تا او زما ابا پخوا هم سره خوړلي ول.

غوث الدین یوه شېبه غلی و، وروسته یې شونډې وخوځېدې:

ـمنم! زموږ تر منځ د ځمکي د وېش او اوبو پر سر جنجالونه ول، یو بل ته مو چندان خوند نه ورکاوه، خو دا د دې مانا نه لري چې زه دې خپل ورور ووژنم.

سړی غلی شو، نجلۍ ورته وکتل، سترګې یې له اوښکو ډکې وې.

سړي وویل:

ـمور دې پوه که! حمید به پر دې ګران وي، په نورو نه دی ګران! پر اوږو دې یې نه راسپروي.

نجلۍ په حیرانۍ ورته کتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرې یوه چونډۍ نصوار خولې ته واچول، ولاړ شو، ورو یې وویل:

ـحمید به ستا د مور وراره وي، هغه هم ناسکه وراره، خو ته پښغله یې، تاته پردی دی.

* * *

د څراغ پر شیشه خړه شوپرکه راګرځېده، له شیشې سره ولګېده، د ښوروا په لنده ډوډۍ کې ولوېده.

غوث الدین لاس ور وغځاوه، شو پرکه یې له وزره ونیوله، تر چوترې یې لاندې وغورځوله.

پیشو میو کړل، خپله ملا یې د غوث الدین پر ورانه وسولوله، سرې یو هډوکی پر خړه ځمکه کېښود، پیشو ژبه ورته راویسته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کلا دروازه وټکېده، جانکو ورغی، دروازه یې خلاصه کړه، د ځراغ رڼا پر حمید ولګېده، ځوان له څه ویلو پرته ځوړند سر په یوه کوټه ننوت.

غوث الدین لاسونه پریمینځل، له کلا ووت، نیغ جومات ته لاړ، د ماخستن له لمانځه وروسته تر ډېره له کلیوالو سره ناست و، کله چې بېرته کلا ته ورغی، د کوټې په ورسۍ کې لا د ځراغ ژېړه رڼا ښکارېدله. غوټی په چوتره یوا ځې ناسته وه.

غوث الدین برج ته وخوت، اوږد وغځېد ، ښه شېبه ووته، ولاړ شو، په تاخچه کې اېښې تُفدانۍ یې ور واخیسته، نصوار یې تو کړل، ور چوله و، د پوري کولو له پاره ورغی، لاندې یې وکتل، نجلۍ هماغسې ناسته وه، په کوټه کې لا د ځراغ ژېړه رڼا ښکارېدله.

غوث الدین ګړۍ ته وکتل، یوولس نیمې وې، تندی یې تریو شو، له برجه ووت، د غوټۍ تر څنګ کېناست، نجلۍ ته یې مخ ور واړاوه، د مخ پر یوې خوا یې د ځراغ ژېړه رڼا لګېدله، سړي ورو وویل:

ـ خوب د رځي؟

نجلۍ د ((نه)) په ښه سر وخوځاوه.

سړي وویل:

ـ خوب د رځي! سترګې دې پړسېدلې دي.

نجلۍ غلې وه.

ښه شېبه ووته، غوث الدین کیڼ لاس سترګو ته ور نږدې کړ، دولس بجې وې. ولاړ شو، د کوټې په وره کې ودرېد، پر غولې کوټه کاغذونه پراته ول. ځوان د ځراغ په رڼا کې یوه کاغذ ته کتل، وروسته یې ورو وویل:

ـ د کاریزه د ځمکې قواله نشته!

د ښځې تندی تریو شو، شونډې یې وخوځېدې:

ـ قواله به له زوی مړي غوثو سره وي، په هماغه شپه یې داوه (دعوه) وه، د غوټۍ پلار څو کاغذونه ور سره یوړل.

غوث الدین وټوخل، دواړو په بیړه ورته وکتل، ښځې پر پرتو کاغذونو د دسترخوان پیڅکه ور کش کړه.

غوث الدین ځوان ته وکتل، ورو یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـمړی (ډوډی) دې وخوړه؟

دواړو په حیرانی ورته کتل

سړي بله پوښتنه وکړه:

ـکاغذونه دې وکتل؟

ځوان وارخطا شو:

ـنه، هو

ـشپه دې دلته ده؟

ـنه

ـنو بیا ځه ته ناست یې، نجلۍ ته خوب ورځي.

ښځې چیغه کړه !

ـتا ته حاجت نشته !

سړي هماغسي ځوان ته کتل، وروسته یې وویل:

ـشپه ده، کلی مو هم لري دی، مور به دې پرېشانه وي.

ځوان خپل څادر ته لاس ور وغځاوه.

غوث الدین د باندي ووت، باغ ته ولاړ، په کوټه کې زړه لمپه بله وه. غوث الدین ورغی، جانکو د باندي په تیاره کې ناست و.

غوث الدین غاړه تازه کړه، جانکو ولاړ شو، غوث الدین زاړه بالښت ته ډډه ووهله، جانکو کوټې ته ننوت، شېبه وروسته یې بله لمپه د سړي تر مخ پر زاړه لیمڅي کېښوده.

جانکو وویل:

ـمنې درته راوړم؟ !

ـنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

جانکو سرې ته وکتل، څېره یې نېولې وه، پر خړ دېوال پروت سیوری یې لړزېده...

دواړه غلي ول، د ونو نږدې ښاخونه تک تور ښکارېدل، تر شا یې تپه تیاره وه، پورته رانه ستوري ولاړ ول، لیرې یوه سپې غپل....

غوث الدین یوه شېبه کېناست، وروسته ودرېد، حرکت یې وکړ، تر یوه ځایه د لمپې کمزورې رڼا پرې لګېدله، بیا په تیاره کې ورک شو.

* * *

غوث الدین وویل:

ـ غوټې لورې! بیګا په کوټه کې د چیلم سلامته سرخانه رانه ولوېده، فرش اېرو نیولی، یو جارو پرې تېره که!

نجلۍ د ((هو)) په ښبه سر وخوځاوه، د غوا له پښو ولاړه شوه، ډک جام شیدې یې دالان ته یو وړې. غوث الدین د سخوندر پړی پرېښود، سخوندر تر غوا لاندې ووت، د غولانځې په رودلو یې پیل وکړ.

غوث الدین پر اخور کېناست، دالان ته یې وکتل، له دریڅو څخه یې تور لوګی راووت...

ښه شېبه ووته، بیا یې سخوندر په یوه جلا اخور وتاړه، روان شو.

نجلۍ له دالانه را ووته، په لاس کې یې جارو نیولې وه، تر غوث الدین مخکې شوه، په تګ کې یې وویل:

ـ کاکا! لږ ماتل شه!

سړی بېرته غواوو ته ورنږدې شو، غولي ته یې لاس کړ، په وچو خوشایو کې یوه زړه جارو پرته وه، هغه یې د یوې غوا ورانه ته ونیوله، وچ خوشایي ترې ولوېدل.

یو سونګی یې واورېد، شا ته یې وکتل، نجلۍ په منډه تېره شوه، ټکری یې مازې په غاړه کې بند و، له هر ګام سره به یې پیچلي اوږده ویښته له ملا جلا شول...نجلۍ په یوه وره ننوته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یودم تېرې کوکې پورته شوې..د سړي له لاسه جارو ولوېده، پر چوتره وخوت، ورېندار یې له کوټې را ووته، چیغه یې کړه !

ــته خوني یې، زموږ له کوره ووزه !

کړپ شو، غوث الدین لاندې وکتل، یوه لاسي وړه بټۍ ورغړېده، د سړي له بوټ سره ولګېده، ښځې په ژړا کې وویل:

ــدا د غوټۍ د پلار لاسي بټۍ ده !

سړي بټۍ ته په حیرانۍ کتل..

له کوټې څخه د غوټۍ ژړغونی غږ واورېدل شو:

ــستا تر توشکې لاندې وه.

د سړي زړه ولړزېد.

ښځې بغاره کړه !

ــ زموږ له کوره لاړ شه !

سړی ځړېدلی سر ولاړ و.

غوټۍ له کوټې راووته، ټول ځان یې لړزېده، په ژړا کې یې وویل:

ــدا بټۍ به مې تل له پلار سره وه، تا ولې هغه وواژه؟ څه تاوان یې در رسولی و، هه !

سړی غلی و.

نجلۍ وویل:

ــد خدای روی ومنه ! له دې ځایه لاړ شه !

غوث الدین له چوترې کښته شو، د کلا لويي دروازې ته یې وکتل، په دروازه کې ولاړو ماشومانو منډه کړه.

سړی برج ته وخوت، اوږد وغځېد، سره ساه یې واخیسته، فکر په مخه کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښه شېبه ووته، مور او لور ژړل..وروسته له برجه کښته شو ، جانکو ښځو ته نږدې د چوترې پر ژی ناست و ، غوث الدین ورغی، لاسي بتۍ پر خپل ځای پرته وه.

سړي جانکو ته وکتل، ورو يې وويل:

ـبیګا دې د کلا دروازه بنده کړې وه؟

جانکو نیغ ورته وکتل، په غتو سترګو کې يې کرکه پرته وه.په کاوږ يې وويل:

ـسهار خو ته لمانځه ته تللی وی، دروازه تا خلاصه کړه !

غوث الدین څه ونه ويل، باغ ته ولاړ، پر دېوالونو راوګرځېد ، يو ځای د لارې خواته د دېوال له سرداو (د سر پخڅه) څخه لوټې رالوېدلې وې، نور دېوالونه روغ ول.

سړی بېرته کلا ته ننوت، چیلم د برج په لاندنۍ زینه کې ړنګ پروت و ، توشکه، بالښت او برستنه په خاورو کې اچول شوې وې.

سړی چوترې ته ورنږدې شو ، جانکو ته يې وکتل، په سړه سینه يې وويل:

ـ لارې ته نږدې د دېوال سرداو را لوېدلی دی.

جانکو يوه شېبه غلی و ، وروسته يې وويل:

ـخدای خبر ! ماشومان دي، هغه بله ورځ مې هم د نور چرسي زوی د منهو په غلا ونیو.

غوث الدین په دېوال کې د باغ خواته پرې شوې وړې دروازې ته وکتل، ورو يې وويل:

ـدې دروازې ته زولفی ور واچوه، يو کولپ هم ورته راوړه.

ښځې په غريو کې وويل:

ـجانکو !

ځوان مخ ور واړاوه.

د ښځې شونډې وخوځېدې:

ـحمید راوغواړه، ورته ووايه چې ترور دې غوښتې !

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوث الدین برګ ورته وکتل، په خاورو کې پرتو بسترو ته ورغی، یوه یوه یې ور پورته کړه، پر اوږه یې واچوله، چیلم ته یې لاس ور وغځاوه، پر زینو وخوت.

ښځې ښېراوې کولې...

غوث الدین کوټه سمه کړه، اوږد وغځېد، چیلم ته یې وکتل، سرخانه یې ماته وه.

سوړ اسویلی یې ویست، کېناست، شاوخوا یې وکتل، ولاړ شو، له ورسۍ نه یې زوړ پلاستیک راوشکاوه، د چیلم سرخانه یې پرې وتړله، د تنباکو خړې کڅوړې ته یې لاس کړ، شېبه وروسته کوټه سپین لوګي ونیوله، ورسره یې د سوځېدلي پلاستیک بوی پر سپږمو ننوت.

غوث الدین ته تږخی ورغی، ښه شېبه یې وټوخل... ګړۍ ته یې وکتل، د سهار اته بجې وې، چای نه و.

له کوټې ووت، دالان ته ورغی، غوټۍ په بیړه ولاړه شوه، وره ته ورسېده، سرې تر لاس ونیوله، نجلۍ چیغه کړه !

_ما پرېږده !

غوث الدین ورو وویل:

_ته هم همدا سې فکر کوې؟ !

نجلۍ لاس کش کړ، له دالانه ووته !

په تناره کې دوه تورې غټې چایجوشې ایښې وې، غوث الدین لاس ور وغځاوه، یوه چایجوشه یې ور پورته کړه، لاندې سور انګار پاتې شو.

غوث الدین شاوخوا وکتل، په یوه خټینه تاخچه کې څو بوتله ښکارېدل، ورغی، یو له بورې ډک و، په بل کې تور چاې پروت و او له دریم څخه هم د دېګ د مثالي بوی ته.

شېبه وروسته یې په یوه وړه چاینکه کې چای دم کړ، په ګیلاس کې یې بوره واچوله، وچه ډوډۍ یې و نه موندله، بېرته پر زینو وخوت.

اوږد وغځېد، پیاله یې ډکه کړه، سترګې یې سره ور وستې، یو تور غټ مچ پرې راګرځېد... بیا یې پر پزه کېناست، سرې لاس وښوراوه، مچ والوت، بېرته د سرې پر پلنه لاندنۍ شونډه ولګېد. غوث الدین کېناست، مچ یې پر سر راګرځېده، سرې پسې کتل، وروسته یې د دواړو لاسونو ورغوي سره وجنګول، کړس شو، چختاړي مچ د چایو په ډک ګیلاس کې ولوېد.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړي په غوسه وويل:

ـد غوا زویه !

ګیلاس یې په دروازه کې تش کړ، بېرته په خپل ځای کېناست، چاینکه یې ور پورته کړه.

لس بجې شوې، غوث الدین هماغسې پروت و، سترګې یې پټې وې، وروسته یې د موټر سایکل غږ واورېد، ولاړ شو، له وره یې لاندې وکتل، د حمید زرینه خولۍ لمر برېښوله..

د سړي زړه اور واخیست، پر زینو کښته شو، حمید ته مخامخ ودرېد، په خشکه یې وویل:

ـد څه لپاره راغلې؟

ځوان په ډاډه غږ وویل:

ـګوره غوث الدین کاکا! ما ستا خبره ومنله، یوه اوونۍ رانه غلم، خو نن مې ترور سړی پسې رالېږلی و.

د ښځې غږ واورېدل شو:

ـ حمید به نور دلته اوسي.

سړي چیغه کړه !

ـنه !

ښځې وویل:

ـته له دې ځایه ورک شه !

د سړي له خولې لاړې باد شوې ! !

ـزه دا مینده (نر پسه) په کور کې نه شم پرېښودلای !

حمید په کاوړ ورته وکتل !

ښځې وویل:

ـپه تا خو دې یې بلا وګرځې !

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوث االدین چیغه کړه:

ــوژنم دې ! !

ټیټ شو، یو غټ هډوکی په ګوتو ورغی، ښځې سر ټیټ کړ، کړنګ شو، شا ته د ورسۍ لویه شیشه دړې وړې راولوېده.

د غوټۍ کوکې پورته شوې...

غوث الدین ځوان له مټه ونیو، چیغه یې کړه !

ــووځه ! ! !

حمید سړی پورې واهه ! غوث الدین ولوېد، له ځمکې مړه دوړه پورته شوه، بېرته پر پښو ودرېد، د حمید تر ګرېوان یې ګوتې تاوې کړې، ځوان ته یې څپېړه ورکړه، د هغه زرینه خولی له سره ولوېده، د حمید مخ ګونځې پیدا کړې، سړی یې تر ګوډې پښې ونیو، وروسته پرې ور پرېووت، د غوث الدین تشي ته یې ګونډه ورکړه، خولې ته یې سوکان ونیول، ښځو کوکې وهلې...

د باغ دروازه خلاصه شوه، جانکو منډه ور واخیسته، ځوان یې تر ولیو ونیو، غوث الدین ولاړ شو، بریتونه یې په وینو سره ول، له خولی یې لاړې بهېدلې، وارخطا یې یوې بلې خواته وکتل، لوڅ سر زانګې وانګې کاهدانې ته ننوت، بېرته را ووت، غټ لور یې په لاس کې و.

جانکو منډه ور واخیسته، تر غوث الدین یې غېږه وګرځوله، د سړي لاړې باد شوې !

ــلیرې شه د غوا زویه !

لور د جانکو پر مټ ولګېد، خړ لستونی یې سور شو، کلا ته دوه ځوانان ور ننوتل، غوث الدین یې ځملاوه، یوه پر لور پښه کېښوده، بل یې موټ ور خلاص کړ.

غوث الدین چیغې وهلې، پوچ، پاش یې تر خولې راوتل، حمید یوې خواته غلی ولاړ و.

شېبه وروسته کلا له کلیوالو ډکه شوه.

یو سپین ږیری ور مخته شو، حمید یې تر مټ ونیو، دواړه له کلا ووتل، بل ځوان موټر سایکل پسې ویست. له کوټې د مور او لور دواړو ژړا اورېدل کېدله...

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوث الدین ورو روان شو ، له خاورو یې خپله لونګۍ ور پورته کړه، برج ته وخوت، کېناست، ګوډې پښې یې درد کاوه، لاړې یې تو کړې، دروازې ته نږدې پر خړ دېوال وڅڅېدې، وینه له لیرې پکې ښکارېدله.

اوږد وغځېد ، د کینې ځنګانه سترګې یې سوی وکړ، پاپخه یې ورپورته کړه، زخم و.

کېناست، لونګۍ ته یې لاس ور وغځاوه، مړې دوړې ورنه پورته شوې .. له کوټې ووت، په چوتره یې ورېندار، د کلي ملا او دوه نور سپین ږیري ناست ول.

سړی نېغ د کلا لویې دروازې ته ورغی. د باندې لاړ، نیم ساعت وروسته چې کله بېرته د برج پر زینو خوت، کلاشینکوف ور سره و.

* * *

انګور پاخه شول، باغ ته به په ورځ کې تر لسو ډېر خرکاران ورتلل، جانکو به انګور او منې تللې، پیسې به یې اخیستې، خرکارانو به تازه مېوه په کلیو ګرځوله..

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوث الدین به د ورځې په خپل کور کې و، خو د ماخستن له ډوډۍ وروسته به له وسلې سره کلا ته ورننوت. په ورینداریو او وربرې یې کار نه درلود، د برج کوټه به یې په خپله جارو کوله، د شپې به تر ډېره ویښ و، سهار په خړه به له کلا ووت.

د حمید درک نه و ور مالوم، کلا ته نه راته، خو کله کله به یې اورېدل چې له خپل کاماز موټر سره بل ولایت ته تللی دی.

غوث الدین یو ماخستن تر ناوخته ویښ و، خوب نه ورته، څو ځله یې د چیلم سرخانې ته اورلګیت ونیو، کوټه به سپین لوګي ونیوله، وروسته به لوګی له ورسی ووت، د څراغ رڼا به بېرته تازه شوه، سرې به تر ډېرو ټوخل...

بیا یې راډیو ور واخیسته، اورېد وغځېد، ستن یې تاو کړه، یو ځای سندره وه، خوښه یې شوه، سترګې یې پټې کړې، دوه نورې سندرې یې هم واورېدې، بیا خوب ورغی.

یو وخت یوه تېره کوکه پورته شوه، سړی کېناست، راډیو چالانه وه، غوټۍ بغاری وهلې...

زړه یې ولړزېد، له څراغ سره لاندې کښته شو.

نجلۍ د ځا تر ځنګ په ختو کې ناسته وه، چیغې یې وهلې، وینښته یې شکول...

غوث الدین په زوټه وویل:

_څه ټکه را پرېوته؟ !

نجلۍ پر خپل مخ نوکارې لګولې...

سرې تر مټ ونیوله، ټکان یې ورکړ، چیغه یې کړه !

_څه شوي؟ !

نجلۍ کوکه کړه !

_ مور مې !

_مور دې چېرې ده؟

نجلۍ ځا ه ته اشاره وکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سړي زړه ولوېد ، څراغ يې پر ځمکه کېښود ، پر ببلر ور ټيټ شو ، لاندې په اوبو کې د ستورو تتې رڼا ټال خوړ ، نور هيڅ هم نه ښکارېدل.

پر مخامخ دېوال د بتۍ رڼا ولګېده، سړي چيغه کړه !

ـجانکو !

ځوان منډه ور واخيسته، بتۍ يې ښا ته ور واچوله، د اوبو پر سر يو څه ښورېدل...

جانکو ځپلی وېستې، د ببلر تر څنډې يې پښه واړوله، لاندې کوز شو.

غوث الدين له پورته لاسي بتۍ ورته نيولې وه...

غوټۍ په ژړا کې وويل:

ـپايځۀ دې ! !

غوث الدين پښو ته وکتل، څراغ نږدې و ، ښۍ پايځه يې سره ښکارېده، پر لمن يې هم څاڅکی څاڅکی وينه پرته وه.

سړي لاس ور ووړ، وينه تازه وه.

په څاه کې د جانکو چيغه تاو راتاو شوه:

ـ بتۍ !

غوث الدين پر ببلر ور ټيټ شو ، د بتۍ سپينه رڼا پر جانکو ولګېده، پر اوږه يې ښځه پرته وه.

د غوث الدين پښې مړې وې، ټول بدن يې لړزېده، شېبه وروسته يې لاس د ښځې مټ ته ور ورسېد ، هغه يې راپورته کړه، د څراغ په رڼا کې يې د سرو وينو داره تر سترګو تېره شوه، څاڅکي يې پر غاړه را پريوتل، وينه توده وه.

غوټۍ د مرور ماشوم غوندې په ختو کې لغتې وهلې...

ښځه يې لړلړې پر وچه ځمکه پرېيستله، جانکو څراغ ور نږدې کړ، په غاړه کې يې ارت پرار (زخم) جوړ وو، وينو نرۍ دارې وهلې...

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوټۍ پر خپلې مور ورپریوته، غوث الدین تر مټ ونیوله، د نجلۍ یوه خوا مخ او غاړه تکه سره وه..یو دم یې د سړي ټټر ته سوکان ونیول، پر اوږه یې خوله ور ولګوله، بغارو یې زور ونیو، چیغه یې کړه !

_ولې؟ ولې دې مورکۍ ووژله؟ ولې؟ ! !

د نجلۍ غږ یودم ورو شو، ښې لاس یې د سړي په ګرېوان کې بند کړ، تنې یوه په بلې پسې وشکېدې، سر یې کېڼ لور ته رنګ شو، سترګې یې سپینې واوختې، خوله یې څو ځله خلاصه کړه، په ټیټ او بې سېکه غږ یې وویل:

_ستا، ستا جامې په، په وینو ککړې وې، مو، مورکۍ تا...

ولوېده، سرې دواړه لاسونه ترې تاو کړل، د نجلۍ سر له ځمکې یوه لوېشت پورته پاتې شو، پیچلي وېښته یې پر خاورو پراته ول.

د جانکو غږ یې واورېد:

_ته خونکار یې؟

غوث الدین نېغ ورته وکتل، د جانکو سترګې رډې راختلې وې، غوث الدین په لړزانده غږ وویل:

_نه ! !

جانکو منډه کړه، د لویې دروازې د ځنځیر کړنګ شو، له کلا ووت، چیغو یې ټول کلی په سر واخیست !

_ خونکار...خونکار....خون.....

غوث الدین د نجلۍ تر ملا لاسونه لاندې کړل، له خاورو یې پورته کړه، په کوټه کې یې پرېښسته، شاوخوا یې سترګې واړولې، یوې خواته بوغبند پروت و، را وایې خیست، د باندې ووت، پر ښځې یې واچاوه.

شور ماشور شو، یوه ډله کلیوال کلا ته ور ننوتل، له چا سره بټۍ وې له چا سره هم بل لا ټینونه.

خلک تر بوغبند راتاو شول، یو سپین ږیری کېناست، د بوغبند یوه څنډه یې ورپورته کړه، څو تنو خپلو غوږونو ته لاسونه ونیول:

_توبه خدایه، توبه !

یوه کلیوال د ناست سپین ږیری پر اوږه لاس کېښود، بوډا ور وکتل، کلیوال غولي ته اشاره وکړه، د سپین ږیري تر پلاستیکې چوټو ډنډ وینه را ګرځېدلې وه، سړی په بېړه ولاړ شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوث الدین یوې خوا ته غلی ولاړ و ، څو ځوانانو برګ برګ ورته کتل...

غوث الدین څراغ ته لاس کړ ، ورو روان شو ، پر زینو وخوت، یوه بوډا چیغه کړه !

ـمه یې پرېږدئ !

ځوانانو منډه ور واخیسته، غوث الدین کوټې ته ننوت، دروازه یې ځنځیر کړه، درب شو ، له چوکاټ څخه مړه دوړه پورته شوه، دوهمې لغتې د وره زولفی والوزوله

ګررر شو ، د وره له سرداو څخه لوټې راولوېدې، کوټه د سوځېدلو باروتو بوی ونیوله.

غوث الدین د کلاشینکوف نلۍ ټیټه کړه، زوروه چیغه یې تر خولې راووته !

ـووځی ! د غوا زامنو.

کلیوالو منډه واخیسته، یو په زینو کې ولوېد ، بل پرې وخوت، ټول لاندې کوز شول.

غوث الدین په پورتنۍ زینه کې ودرېد ، د څو لاسي بتیو رڼا پرې ولوېده.

یوه بوډا په غریو کې وویل:

ـخدای دې ښه ورځ نه دروینې !

بل کلیوال چیغه کړه !

ـته خونکار یې !

غوث الدین وویل:

ـما دا کار نه دی کړی ! تاسو...

جانکو په خبره کې ور ولوېد:

ـدرواغ مه وایه ! ما د غوټۍ خبرې واورېدې، ستا جامې په وینو سرې وې، ښځه دې وژلې، بیا دې ځاه ته اچولې ده.

یوه په عمر پوخ کلیوال چیغه کړه !

ـته ځناور یې ! ! !

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوث الدین همالته په زینه کې کېناست، کلاشینکوف یې پر زنګانه کېښود، غلی شو.

کلا ته څو زړې ښځې ور ننوتې، دوه بوغبند ته ور ننږدې شوې، یوه پر زینو وخته، تو یې کړل، لاړې د غوث الدین پر کړه پزه وځښېدې.

بوډۍ ببرته پر زینو کښته شوه.

سړي پر خپل مخ لستونی تېر کړ، ولاړ شو، کوټې ته ننوت، ور یې پورې کړ، کندو ته یې اوږه ورکړه، وره ته یې ودراوه، اوږد وغځېد، کلا له شور ماشوره ډکه وه، ښځو ژړل، ښېراوې یې کولې... نارینه د ګور کفن او جنازې ته د خلکو د خبرولو په اړه سره غږېدل...

ښه شېبه ووته، د سړي زړه طاقت ونه کړ، ولاړ شو، دریځې ته ورغی، په کلي کې بل څراغونه ګرځېدل.

زړه یې سستي وکړه، ځای پر ځای کېناست، سر یې پر زنګنو ولګاوه.

یو وخت یې یخنې وشوه، سترګې یې رنې کړې، د څراغ پلته سوځېدلې وه، چرګانو نارې وهلې... غوږ یې ونیو، د لرګو د ماتېدو غږ راته.

ورو ولاړ شو، کندو یې وښوياوه، دروازه یې خلاصه کړه، سپېدې چاودلې وې، په دوو کوټو کې لا څراغونه بل وو، په چوتره کې سپینې ریتاړې (نرۍ توټې) ښکارېدلې، له کاهدانې پر لرګي د تبر د لګېدو غږ را ووت...

سړی په احتیاط لاندې کښته شو، باغ ته ولاړ، د لښتي پر ژۍ کېناست، پایڅې ته یې وکتل، تکه سره وه.

پښه یې لښتي ته ور وغځوله، رنې اوبه پر پایڅه ور واوښتې. پایڅه یې وسولوله، ګوتې یې غوړې شوې، شاوخوا یې وکتل، یو ځای مېږتنو له ځمکې مړه خاوره را ایستلې وه، موټ یې ډک کړ، لښتي ته یې ور وغځاوه، پر پایڅه یې ختېه و موښله، یوه ژړغوني غږ یې پر بدن لړزه راوسته!

ـ د خدای ظالمه! ولې؟!!

پورته یې وکتل، مشره مېرمن یې وه.

سړی په بیړه ولاړ شو، ښځې ته مخامخ ودرېد، په خشکه یې وویل:

ـ ما نه ده وژلې!!

ښځې د سړي جامو ته وکتل، پر لمن یې څاڅکي څاڅکي وینه پرته وه، شونډې یې وخوځېدې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـپوهېږم

سړي تر مټ ونیوله، جټکه یې ورکړه، په کاوږ یې وویل:

ـموږ شل کاله ژوند سره کوو، یو بل ته مالوم یو، زه ...

ښځې چیغه کړه!

ـته درواغ وایې! د غوټۍ پلار هم تا مړ کو!

کړس شو، د ښځې له خولې لاړې باد شوې، د سړي ګوتو درد وکړ، چیغه یې کړه!

ـڅه چټیات وایې!!

ښځې ژړل...

سړی د لښتي پر ژۍ کېناست، سر یې وځړېد، پایڅه یې اوبو ته ور ټیټه کړه.

ښځې په ژړا کې وویل:

ـبې ګناه وینه ده، خدایکه دې پاکه کړه!

سړي په کاوږ ورته وکتل.

ښځه په کلا کې د پرې شوي وره خواته روانه شوه، سړي منډه پسې وا خیسته، مخې ته یې ودرېد، ورو یې وویل:

ـولې مې خبره نه منې! لو (قسم) درته خورم، ما به څنګه خپله وربنداره وژله؟!

د ښځې په سرو سترګو کې کرکه پرته وه.

سړي سوړ اسویلی ویست.

ښځې په سونګېدا کې وویل:

ـد غوټۍ په ماماګانو پسې سړی لاړ، خدایکه دې ښه ورځ ورنه ولېده.

غوث الدین په خبره کې ورولوېد:

ـمه یې راباندې وژنه!!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځې په ملنډو وویل:

ـهو ! تاته خو سخته نه ده.

سړي ځمکې ته وکتل، ښځې ته یې لار ورکړه، بېرته د لښتي پر ژۍ کېناست.

ښځې څو ګامه واخیستل، ودرېده، بېرته راوګرځېده، سړي ته مخامخ کېناسته، په ژړغوني غږ یې وویل:

ـد خدای روی ومنه! له دې ځایه لاړ شه!

سړي نیغ ورته وکتل:

د ښځې شونډې و خوځېدې:

ـوینې به تویې شي !

سړي وویل:

ـزه له چا څخه نه ډارېږم! ما څوک نه دي وژلي، که لاړ شم، خبره به رښتیا شي!

ښځې وژړل:

ـد کلیوالو خولې خو اوس هم نه شې بندولی، ټولو منلې ده چې ښځه تا وژلې، خپله لور یې هم همدا وایي، که نور نه وي، مور ته وګوره، دوه تور سرې درته ناستې یو.

سړي یوه شېبه روانو اوبو ته وکتل، وروسته یې سر پورته کړ، ورو یې وویل:

ـسمه ده، خو په غوږ یې پام کوه، زه به یو څه وخت کلی پرېږدم، تر هغو به خبره سړه شي.

له دې سره ولاړ شو.

د ښځې شونډې وخوځېدې:

ـچېرته ځې؟

ـنه پوهېږم !

غوث الدین حرکت وکړ، ښځې پسې وکتل، سړي کینه پینه درنه پسې اخیسته، وروسته د باغ تر پخځې وا وښت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

سهار اته بجې د غوټۍ ماما ګان راغلل، جنازه يې خپل کلي ته يووړه، دوی قسم ياد کړ چې غوث الدين به ژوندی نه پرېږدي.

خلک خواشيني ول..ټولو غوث الدين ته ښېراوې کولې، دی يې تر لوند سپي هم بد ايساوه.

ورځې ووتې، باغ ته غواوې ور پرېښودل شوې، ځارويو به پر وچو پاڼو شخوند واهه..
د خلکو مخونه چاودې شول، کله کله به پر کلي خړه دوړه راغله، وچې پاڼې به ورسره لاړې.

هر څه سپېره ښکارېدل....

د غوث الدين درک نه و، څوک نه پوهېدل چې چېرته تللی، خو کليوال په يوه اتفاق د هغه په ورکېدو خوښ ول.

له غوټۍ سره د غوث الدين مشره مېرمن په کور کې وه، دې د کور ټول کارونه په غاړه اخيستي ول، د نجلۍ به ډېر وخت تبې کېدې، له ډېر ډنګروالي يې سترګې غټې ښکارېدلې، دا به تل پرته وه، نه يې خبرې کولې او نه هم له کوټې راوته، يو دوه ځله د حميد سپين ږيري پلار په ټينګه ور ياده کړه، چې ماماخېلو ته ورسره لاړه شي، خو دې يې خبره ونه منله.

جانکو د ژمي لپاره تياری نيوه، د بامونو کاهګل خلاص شوی و، کاه دانه تر دروازې پورې له وچو وښو ډکه وه، دا د ژمي لپاره د ازوغ (د سونګ موادو) غم خوړ.

جانکو به په برج کې ويدېده.

د حميد درک نه و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

د مني يوه غرمه جانکو غواوو ته وابښه ور اچول چې د کلا دروازه خلاصه شوه، د حميد پلار په پټو کې ځان پيچلی و، نېغ د غوتې کوټې ته ور روان شو، نجلۍ ته شوله اېښې وه، خو غاب هماغسې ډک و، مازې له يوې څنډې يې يوه ګوله ور پورته شوې وه.

بوډا وڅوخل، نجلۍ ورته وکتل، ټکری يې پر سر سم کړ.

يوه شېبه دواړه غلي ول، وروسته سړي په خبرو راغی، د وليانو او پيغمبرانو د زغم کيسې يې تېرې کړې، له نجلۍ څخه يې وغوښتل چې دوک (غم) له زړه وباسي او ژوند ته په مينه وګوري.

ده تر ډېرو خبرې وکړې، وروسته غلی شو، نجلۍ ته يې وکتل، هغې غولي ته وچې سترګې نيولې وې...

بوډا وويل:

ـغواړم چې يو څه درته ووايم !

نجلۍ هماغسې غولي ته کتل...

بوډا خپله خبره پسې وغځوله:

ـګوره لورې ! بده يې مه ګڼه ! ته پيغله يې، بايد د ژوند د تېرولو لپاره يو څوک پيدا کې !

نجلۍ په بيړه ورته وکتل.

سړي وويل:

ـزه ستا ماما يم،بل به دې نو څوک غم وخوري ! په شرعه کې شرم نشته، د خير خبره درته کوم !

نجلۍ په حيرانۍ ورته کتل...

بوډا په ډاډه غږ وويل:

ـغواړم چې تا خپل زوی، حميد ته په نامه کم !

(c) ketabton.com: The Digital Library

نجلی خپل تندي ته لاس ونیو ، له شونډو یې راووتل:

_ما په کراره پرېږده

بوډا ولاړ شو ، ورو یې وویل:

_ګوره بچو ! ما ستا پلار ته هم ور یاده کړې وه ، خدای خبر ! ولې یې دا دوستي ونه منله ، خو اوس هغه نشته او زه دا خپل فرض ګڼم چې د خپلې خورزې عزت وساتم ، فکر وکه ! تر حمید ګلالی ځوان نه شې موندلی ، تر دولسمه یې سبق ویلی ، په اخلاقو کې نوم لري ! تر اخره خو به یوا ځې په کلاکې نه یې ناسته

له دې سره له وره ووت.

نجلی یوه شېبه غلې وه ، وروسته کېنې لورته رنګه شوه ، له خولې یې څګونه راووتل...

* * *

لومړنی واورې د غرو سرونه سپین کړل ، خو لاندې دښته او د کلي تر مخ خړ پټي لانده ښکارېدل ، هلته یوا ځې باران شوی و ، له ځمکې د خاورو بوی لتېده ، په هوا کې به د کارغانو تورې ګلې یوې بلې خوا ته تللې ، کله کله به د مهاجرو هیلیو یو یو سیل هم تېر شو ، هر ښکاري خپل پټی درلود ، پټي ته به یې د کاریز اوبه ورسمې کړې وې ، دوی به د ماښام له اذان سره سم ځانونه مورچو ته رسول ، مورچې له ختو جوړې وې ، کله کله به د هیلیو یوه نیم سپل لنډه دوره وخوړه ، له وزرو به یې شنهاری پورته شو ، ښکاریانو به وازې خولې ورته نیولې وې ، هر یوه به په ټیټ غږ ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـوزر مات، وزر مات، وزر...

مانا دا چې د دوی له خوا په جوړ شوي ډنډ ورتېيتې شي ، هر ماښام به د ښکاري ټوپکو لس ـ دولس ډزې اورېدل کېدې.

دورځې له خوا به ټول کليوال په جومات کې ول، خادم به هره ورځ تاوخانه بلوله، ملا به په تاوده ځای ناست و، ماشومانو به سرونه ټيټ نيولې وو ،زنګېدل به، سپپارو ته به يې کتل، هر يوه به په لوړ غږ خپل سبقونه تکرارول، کله کله به ټوخی او د پزو د پورته کشېدو غږونه پورته شول، که به چا سر پورته کړ، د دوه ګزی لښتې نرۍ څوکه به يې پر وليو ولګېده.

په بل سر کې به کليوال ناست ول، زړو به خيرنو بالښتونو ته ډډې لګولې وې، ترمخې به يې درې څلور تُفدانۍ ايښې وې، دوی پخواني وختونه ښه يادول، اوسنۍ زمانه يې په فساد ککړه بلله، ځوانان به هم يوې خوا ته غلي ناست ول، خبرې به يې ورو وې، کله چې به کوم يوه وخندل، سپين ږيرو به بد بد ورته وکتل....

په همداسې يوه ساړه سهار د کلا دروازه وټکېده، جانکو ورغی، حميد و، ځوان پرته له سلامه نيغ د ولاړو کتار کوټو خواته ور روان شو، جانکو د ګلاب تېزه خوشبويي احساس کړه، په ځوان پسې يې وکتل، دا ځل يې سپينه خولۍ پر سر وه، تر ځان يې پټو تاو کړی و، ګړندي ګامونه يې اخيستل...مخکې تر دې چې کوټې ته ور ننوځي، غوټۍ په بيړه په وره کې ودرېده، د ماما زوی ته يې لاس ورکړ، پرته له دې چې څه ووايي په چوتره کې يې يو زوړ ليمڅی هوار کړ، بالښت يې کېښود، ځوان ته يې د کېناستو بلنه ورکړه.

حميد بالښت ته ډډه ولګوله، نجلۍ دالان ته ننوته، شېبه وروسته يې د ځوان تر مخ له شيرچايه ډکه پياله کېښوده، ټکری يې د ککرۍ پر جړو وينښتو ورکش کړ، د ليمڅي پر يوه کونج غلې کېناسته.

دواړه غلي ول، کله کله به د نجلۍ غاښونه يخنۍ سره وجنګول، نور هېڅ هم نه اورېدل کېدل.

ځوان پيالې ته وکتل، له خړ چايه مړه تاوونه پورته کېدل، د چايو سور يې وکړ، ورو يې وويل:

ـڅنګه يې؟

د نجلۍ سترګې له اوښکو ډکې شوې.

کړنګ شو، يوه پيشو د ناولو لوښو په کاسه کې وخته، په عمر پخه ښځه له دالانه راووته، په پيشو پسې يې لوټه وويشته، بېرته دالان ته ننوته.

حميد وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـزما د پلار په خبره کې څه وايې؟ !

د نجلۍ زړه ولړزېد.

حميد سوړ اسويلى وېست ، خبره يې پسې وغځوله:

ـګوره ! مورې ستا پرده کوو.

نجلۍ غلې وه.

ځوان له چايه غوړپ وکړ، ورو يې وويل:

ـبده يې مه ګڼه ! پلار ته مې د بلې نږور پيدا کول دومره سخت کار نه دى، خو ته يې خورزه يې، په بد حال دې نه شي ليدلى.

د نجلۍ سر ځوړند و.

حميد ورو ولاړ شو، څادر يې ټکواهه، هسکو دېوالونو ته يې وکتل، و يې ويل:

ـفکر وکه ! د زور خبره نه ده، تر اخره خو به په دې څلورو دېوالو کې ګونېې نه يې ناسته !

حرکت يې وکړ، څاه ته ور وګرځېد ، لاندې يې وکتل، د سپينو اوبو پر سر هيڅ هم نه ښکارېدل.

سړه ساه يې واخيسته، له کلا ووت.

* * *

غوټۍ بله چاره نه ليده، کوژدې ته يې تن ورکړ، واوره مخ په ختمېدو وه چې واده هم تيار شو، مراسم ساده ول، نجلۍ د خسر ګني کورته لاړه، يوه اوونۍ هلته وه، دوى کلا او جايداد يو ائې نه شوى پرېښودلاى، ځکه نو ناوې او زوم دواړه بېرته کلاه ته راغلل.

کليوال هم خوشاله ول، د يوې ځوانې نجلۍ عزت يې خپله پرده ګڼله، دوى ټولو حميد ته دعاوې کولې، هغه يې د يوې يتيمې نجلۍ د سر سيورى ګاڼه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورځې ووتې، د نجلۍ ژوند ته تمه پیدا شوه، رنګ یې ورو ورو بېرته راوګرځېد، خو لا به هم کله کله د خوا شینۍ څپه پرې راتله، له ځاه ځخه یې بد راتلل، ډېر یې نه ورته کتل، جانکو به د کور د ضرورت وړ اوبه د کلي له کاریزه راوړلې، د ځاه په اوبو به یې یوازې مالونه اوبه کول.

حمید هم خوشاله و، موټروانی یې پرېښوده، دی به ډېر وخت د خپل خسر پر ځمکو ګرځېده، د نوی کښت کرلو ته یې تیاری نیوه، دهقانانو ته به یې لارښوونې کولې، باغ او کرونده یې تر پام لاندې وه.، د کور په کوټو یې ګوټې ووهلې، چوتره یې سمه کړه، دېوالونو ته یې سپین ګچ ورکړ.

د غوث الدین درک نه و.

* * *

د ژورموني (پسرلي) لومړۍ ورځې وې، یوه غرمه غوټۍ غوا لوشله، جانکو د اخور پر سر ورته ناست و، په لاس کې یې پرې ښکارېده، کوچنې برګ سخوندر زورونه وهل، په ورو سترګو یې د غوا له غولانځې د شیدو راوتونکو دارو ته کتل، ناڅاپه د جانکو له لاسه د سخوندر پړی خوشې شو، سخوندر منډه کړه، د غوټۍ له ځنګنو سره ولګېد، هغه کېنې لورته کړه شوه، دېګ یې له لاسه وښوېد، پر پلاستیکې چوټو یې سپینې شیدې ور واوښتې....

جانکو په بېړه دېګ ور پورته کړ، مټ یې د ښځې له ټټر سره ولګېد، ولاړ شو، سخوندر د غوا غولانځه رودله.

جانکو د سخوندر پړی ونیو، بېرته پر اخور کیناست، چوترې ته یې وکتل، حمید ولاړ و، دوی ته یې وچې سترګې نیولې وې. غوټۍ د غوا په لوشلو بوخته شوه.

شېبه وروسته دالان ته ور ننوته، دېګ یې یوې خواته کېښود، د تنور پر سر پرته تېغنه یې لیرې کړه، د ګرمې مسالې بوی یې پر سپېږمو ننوت، یو تور دېګ یې له تناره راوېست، د حمید غږ یې واورېد:

ــ بوی خو یې خوږ دی !

غوټۍ وویل:

ــ یو دوه بخرې زړې یې (د لاندې غوښه) پاتې وه، ښوروا مې کړه !

(c) ketabton.com: The Digital Library

حمید کونج ته پر زاړه لیمڅي کېناست، تاخچې ته یې وکتل، د ګیلمي دسترخوان له یوه کونجه د پاستي ژې راوتلې وه، لاس یې ور وغځاوه، شېبه وروسته یې په ډکه خوله وویل:

ـ کاغذونه چېرته دي؟

غوټۍ په پوښتونکې نظر ور وکتل.

حمید بله ګوله وکړه، شونډې یې وخوځېدې:

ـ د ځمکې کاغذونه یادوم، نصرو د خوړ پټیو ته نږدې پوله وهلې وه، د سینځلو نیالګي یې ایښودل، یو څه رامخته شوی و، ویل یې چې د ځمکې حدود یې تر هماغه ځایه دي، خو زما زړه ته نه لوېږي، غواړم چې خبره ورسره سپینه کم

غوټۍ خپل ټټر ته لاس کړ، په تور سپنسي (تار) پورې د تړلو کونجیانو (کیلیانو) شرنګا پورته شوه، وروسته یې سپنسی تر سر واړاوه، ورو یې وویل:

ـ مور مې ټول کاغذونه د لرګي په صندوق کې ایښې دي.

حمید کونجیانې ورواخیستې، یوه شېبه غلی و، وروسته یې سوړ اسویلی وېست، په نیولي غږ یې وویل:

ـ خپه نه شې، جانکو مې نه خوښیږي !

غوټۍ په بیړه مخ ور واړاوه !

حمید وویل:

ـ خوا مه بدوه ! ځوان جان په کلا کې راته ګرځي ، زما غیرت یې نه مني !

غوټۍ په حیرانۍ ورته کتل...

د حمید شونډې وخوځېدې:

ـ جانکو ته حاجت نشته، یو کوچینی مزدور به ونیسو، غواوې خو پیایلی شي، د باغ په کارونو او د وښو په راوړلو کې به زه لاس ورسره ورم

غوټۍ په خواره خوله وویل:

ـ جانکو بد سړی نه دی، کوچنی په دې کور کې را لوی شوی، پلار او نیکه یې زموږ خدمتګاران ول !

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـخو هر رنګه چې وي، زما نه خوښېږي ! زه به په کلي کې پوښتنه وکم، کېدای شي چې یو ګلالی کوچنی مزدور ور مالوم وي.

غوټۍ خوله جینګه کړه:

ـجانکو هیڅوک نه لري، دلته یتیم را لوی شو، چېرته لاړ شي، دی...

حمید په خبره کې ورولوېد، په خشکه یې وویل:

ـمونږ د یتیمانو ذمه نه ده اخیستې، بلا وهلی، تر اورمېږ یې لاس نه راګرځي، لاړ دې شي، بل ځای دې مزدوري وکي !

له دې سره ولاړ شو، له دالانه ووت.

د غوټۍ بدن لړزېده، ځای پر ځای ناسته وه، دې په لومړي ځل د حمید خشکه لېده، وروسته یې سترګې له اوښکو ډکې شوې، دېګ یې بېرته تناره ته ور ټیټ کړ، چوپه چوپتیا وه، کله کله به د دالان پر لرګینه ناوه د ناستو توتکیو غږ ا پورته شوه....

* * *

په دوهم سهار یوه ډله ماشومان کلا ته ور ننوتل، یوه یې په سترې ساه چیغه کړه !

ـحمید کاکا !

غوټۍ په بیړه له کوټې را ووته، ماشومانو ته مخامخ پر چوتره ودرېده، مخکې تر دې چې څه ووایي، یوه ماشوم وار ړومبی کړ:

ـغوث الدین کاکا مو ولید.

د غوټۍ رنګ والوت، حمید د کوټې په وره کې سرتور سر ودرېد، چیغه یې کړه !

ـچېرته؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

غواوې مې پېولې، يوه غونچې (سخوندره) ګڼو بيخچيو (نيالګيو) ته ورغله، ما ډېره پسې وويشته، پاڼې وښورېدې، يو چا منډه کړه، په ونو کې ورک شو.

غوټۍ په خبرو کې ور ولوېده:

_تا يې مخ وليد؟

هلک په خپله بهېدلې پزه لستونی تېر کړ، په زوټه يې وويل:

_نه، خو تېزه منډه يې نه شوی اخيستی، ګوډ، ګوډ ته

حميد په بيړه کوټې ته ننوت، کله چې د باندې راووت، په لاس کې يې توپانچه ښکارېده.

غوټۍ يې مخې ته ودرېده، خو حميد لار کړه کړه او په منډه د کلا له دروازې ووت.

حميد د کلي په تنګو کوڅو کې تاو راتاو شو، هلکانو منډې پسې وهلې، څو ښځې د کورونو بامونو ته ختلې وې، دوی په حيرانۍ حميد او ډله ماشومانو ته کتل چې له پښو څخه يې مرې دوړې پورته کېدلې.. ډله کلي ته نږدې په خوړ کې شنو ونو ته ورکښته شوه، غواوې وترهېدې، يوه ،بل لورته يې منډه کړه، خو شېبه وروسته يې بېرته د ونو په مينځ کې رابوټېدلو شنو وښو ته وربوزونه ور ټيټ کړل

ډله ودرېده، يوه ماشوم ګڼو نيالګيو ته اشاره وکړه، حميد ورو ورمخته شو، توپانچه يې تياره ونيوله، غونچه څانګو ته يې لاس ورو وغځاوه ، په احتياط يې څنګ ته کړې، يو اځې د يوې کوټې په اندازه وچ ځای و.

حميد ور مخته شو، څو نيم سوخته سګرټ پراته ول

يوه ماشوم څو ګامه ليرې ګڼو ونو ته ګوته ونيوله، په وېره يې وويل:

_هغو ونو ته يې منډه کړه.

حميد ورمېږ کوږ کړ، ورغی، ونې ګڼې وې، بېرته راوګرځېد.

څو کليوال ور ورسېدل، دوی پنځه تنه وو، درې ځوانان او دوه نور هم سپين ږيري. د ځوانانو په لاسونو کې ټوپکې ښکارېدې.

حميد وويل:

_تښتېدلی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو بوډا په خبره کې ور ولوېد:
ــخون يې زما په غاړه، مردار يې کړئ، مرګ يې د ليوني سپي غوندې روا دی.

يو ځوان کېناست، يو ځای سپېره و، پلونه ښکارېدل.

بوډا په کاوړ وويل:

ــپخپله دی، ورته وګورئ! يو پل کوږ ايښود ل شوی.

يوه شېبه چوپه چوپتيا وه، وروسته د بوډا شونډې وخوځېدې:

ــڅه ته ګورئ! ګوډ دی، ليرې نه شي تلی.

ځوانانو يو بل ته وکتل، بيا په ګڼو ونو کې ننوتل.

دوی په احتياط مخکې تلل، کله کله به ځای ځای غوټه نيالګيو ته ور وګرځېدل، د ټوپکو په نليو به يې لاره پکې ويسته، بيا به يې ګام کېښود.

يو ځای ګڼ نيالګي وښورېدل، د ټولو رنګونه والوتل، پر ځمکه پرېوتل، وسلې يې هماغه لورته ونيولې، ټک شو، له ګڼو نيالګيو څخه يوې ګيدړې منډه واخيسته، ټولو حميد ته وکتل، د هغه په لاس کې د نيولې توپانچې له خولې څخه مړ لوګی راووت.

ټولو وخندل، ولاړ شول، مخکې لاړل. دوه ــ درې ځايه يې په شګو کې د بنيادم پلونه وليدل، پلونه له يو بل څخه ازاد ايښودل شوي ول، سړي منډه اخيستې وه.

پاو وروسته له ځنګله ووتل. د غونډيو تر لمنو پورې مړه شګه پرته وه، پلونه نه غلطېدل، خو وروسته ورپې تيرې پيدا شوې او چې کله يو څه پورته وختل، پلونه ورک شول. د غونډۍ تر سره لوېې ورپې تيرې، شنې سپاندې او غرنې سپيره بوټي ولاړ ول.

دوی يوه شېبه ودرېدل، شاوخوا يې وکتل، پل نه ښکارېده.

حميد وويل:

ــبايد پورته وخيژو، له هغه ځايه د دويمې غونډۍ پيڅکې ښکاري، نه شي رانه ورکېدای.

يو کليوال، چې لونګۍ يې تړلې وه، په خبره کې ور ولوېد:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـسم وايي ! غوڅو به دومره ليرې نه وي چې د ټوپک ګولۍ يې ونه خوري.

ټول مخ پورته روان شول، پاو وروسته د غونډۍ سر ته وختل، مخامخ ځير شول، سترګو ته يې هسکه غونډۍ ولاړه وه، ژوندی ساری نه ښکارېده.

حميد وويل:

ـګوره چالاکه دی، د کومې ډبرې شاته به غلی وي.

څا ځواب ورنه کړ، دوی يوه شېبه د غونډۍ پر سر ودرېدل، باد تېز و، د حميد تور پيکی پر سپينه خولۍ ور اوښت، غټې سترګې يې له کاوړه ډکې وې، ده په ځير مخامخ غونډۍ څارله..
چو په چوپتيا وه، کله کله به له ليرې د يوې زرکې ناره پورته شوه.

حميد ناڅاپه چيغه کړه !

ـهلته يو څه ښکاري !

کليوالو د حميد غزيدلي لاس ته وکتل، يوه وويل:

ـچېرته؟

ـهلته ! د مخامخ غونډۍ سر ته نږدې، ورته وګورئ !

ټولو په ځير ځير هغې خوا ته کتل، يوه وويل:

ـزه خو څه نه وينم !
حميد په خبره کې ور ولوېد:

ـيو څادر مې وليد ، تور رنګ يې و ، باد رپاوه.

يوه ځوان وخندل:

ـنو څه شو؟ پيريانو يوور !

حميد وويل:

ـراځئ چې نږدې ورشو !

(c) ketabton.com: The Digital Library

بل په خبره کې ور ولوېد:

ـځان مه ستړی کوه، هېڅ هم نشته.

ـخو غوثو ګوډ دی، لیری نه شي تلی.

هماغه ځوان ځواب ورکړ:

ـکومه دی؟ ته یې وینې؟ اوس خو نشته.

نورو کلیوالو هم د هغه له خبرې سره د (هو) په نښه سرونه وخوځول، درېواړو بېرته مخ لاندې د کلي خواته مخه کړه.

حمید یوه شېبه ولاړ و، وروسته یې مخامخ غونډۍ ته توپانچه ونیوله، ډزو ازانګې خورې کړې، کلیوالو ته یې وکتل، دوی په بیړه د کلي خواته مخ کښته روان وو، ده هم منډه پسې واخیسته.

* * *

غوټۍ له اوبو ډک ګړی پر چوتره کېښود، سړه ساه یې واخیسته، بېرته یې تر ګړي لاس تاو کړ، پر چوتره وخته، د دالان په وره کې وچه ودرېده، په حیرانۍ یې وویل:
ـګل میره! ته دلته څه کوې؟

کوچني هلک په بیړه مخ ور وړاوه، وچې شونډې یې وبړې کړې، ویې خندل:

ـحمید کاکا را یاده کړه چې دالان پاک که! اوس له ترانه (تناره) ابرې راباسم.

غوټۍ په بیړه ګړی دېوال ته ودراوه، ور مخته شوه، تناره ته یې وکتل، د دېګي پر سر خړې ابرې پرتې وې. په خشکه یې وویل:

ـدا دې څه کړي!

هلک وارخطا شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوټۍ ورته وکتل، په لاس کې یې لویه څمڅه نیولې وه.

هغې په بیړه څمڅه ورځخه واخیسته، له ابرو ډکه وه، ځنګ ته په ایښي زنګن ټیم کې یې تشه کړه، ور پوه یې کړل، خړې ابرې هوا ته پورته شوې. هماغسې یې په کاوړ وویل:

ـدا د ابرو څمڅۍ نه ده، په دې کتغ اچوم.

هلک دېوال ته ور وښوېد. غوټۍ تناره ته لاس ور وغځاوه، دېګ یې راویست، پر برغولي یې مړې ایرې پرتې وې، برغولی یې ورو له دېګه لیرې کړ، پر ژېړو کچالو ځای ځای تور واړه سکاره ښکارېدل.

غوټۍ له نږدې تاخچې څخه یوه وړه کاچوغه ور واخیسته، د کچالو له قورمې څخه یې په احتیاط سر ټول کړ. د هلک لړزانده غږ یې واورېد:

ـپام مې نه و.

غوټۍ مخ ور واړاوه، د هلک چخړنې سترګې له اوښکو ډکې وې.

غوټۍ ورو وویل:

ـڅه وخت راغلې؟

هلک پزه پورته کش کړه، شونډې یې وخوځېدې:

ـیوه ګړۍ مخکې.

یوه شیبه غلی و، بیا یې وویل:

ـحمید کاکا راوستم، رایاده یې کړه چې دالان پاک کم.

غوټۍ وخندل:

ـپروا نه کوي، خو بیا له تناره څخه ابرې راونه باسې، ته کوچنی یې، لاس دې سم نه ور رسیږې، ور ونه لوېږې.

له دې سره یې، دېګ بېرته تناره ته ورکښته کړ. ورو یې وویل:

ـسړي مې نه و راته ویلي چې تاته یې مزدوري درکړې، هغه...

هلک په خبره کې ور ولوېد:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـحمید کاکا نن سهار زمونږ کور ته راغی، له پلار سره مې په شپیتو منو غنمو مزد جوړ شو، زه به تر مني ستاسو مزدوري کوم، د ورځې به دلته یم ، ماښام قضا به خپل کور ته ځم.

غوټۍ خندل:

ـښه خبره ده، کور دې په کلي کې دی، ماښام ورځه، د مورکۍ به دې هم زړه نه وي درپسې ختلی.

هلک وویل:

ـاوس څه وکم؟

ـهېڅ، همدومره بس دی، نن خو میلمه یې !

ـنو کور ته لاړ شم؟

د غوټۍ خندا زوره ونیو:

ـهو ، خو سر له سبا به ټوله ورځ دلته یې.

کوچنی په بیړه له دالانه ووت.

غوټۍ یوه شېبه ناسته وه، بیا یې د څا د څرخ د تاوېدو غږ واورېد ، له وره یې ور وکتل، جانکو و، د غوټۍ په سترګو کې اوښکې ورغړېدې، جارو ته یې لاس کړ، شېبه وروسته دالان مړو خاورو ونیو.

پاو ووت، غوټۍ جارو شوې خاورې په ټیم کې واچولې، د باندې راووته، یوې غوا د اوبو په سطل کې وربوز ننه ایستی و.

پورته د برج د وره کړپ شو ، غوټۍ مخ ورواړاوه، جانکو و ، په لاس کې یې په سره دسمال کې تړلې غوټه نیولې وه، شېبه وروسته د غوټۍ تر مخ ودرېد ، په نیولي غږ یې وویل:

ـزه ځم.

غوټۍ په حیرانۍ ورته کتل...

ځوان د کلا د لویې دروازې خوا ته روان شو.

د غوټۍ وړې سترګې اوښکو ونیولې، پسې غږ یې کړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـچېرته ځې؟

جانکو ودرېد ، پرته له دې چې مخ ور واړوي ، په غريو کې يې وويل:

ـنه پوهېږم.

د غوټۍ شونډې وخوځېدې:

ـلږ ماتله شه !

له دې سره کوټې ته ننوته.

جانکو د چوترې پر ژۍ کېناست، شاوخوا يې سترګې وغړولې، په کلا کې يې يوا ځينی ولاړې سنځلې ته وکتل، ښه ورته ځير شو، په ونه کې يې خپل ځان ولېد ، دی ماشوم و ، سنځلې يې شکولې، ناڅاپه ښاخ مات شو ، ماشوم لاندې راولوېد ، پلار يې ور منډه کړه، ماشوم يې په غېږ کې ونيو ، د هغه په ټول ځان يې ګوتې وتپولې، وروسته يې په خپله سينه پورې ټينګ کړ، پر بغور (غومبري) يې وچې شونډې کېښودې، ښکل يې کړ، د پلار له زيږو لاسونو څخه د شوتلي بوی ته. پلار په غريو کې وويل:

((زويه ! پام کوه !))

ماشوم ځواب ورکړ:

ـښه ده ابا ! بيا ونې ته نه خېژم.

ماشوم دخپل پلار څېرې ته وکتل، له ګونځو ډکه وه، غټې سپږمې يې درلودې، له سپږمو نه يې تور ويښتان راوتلي ول، ناڅاپه ګونځې ورو ورو هوارې شوې، لمر سوځولې څېره په سپين مخ بدله شوه. ښځينه وارخطا غږ يې واورېد:

ـجانکو ! څه در باندې وشول، ولې له ځان سره غږېږې، کومه ونه؟

جانکو ټکان وخوړ، مخې ته يې غوټۍ ولاړه وه.

د ځوان خړې شونډې نرۍ موسکا سره وبږې کړې، سر يې وخوځېد ، ورو يې وويل:

ـخپل ماشومتوب راپه ياد شو.

بېرته يې سر پورته کړ، شاوخوا يې وکتل،څلورو خواوو ته سپېره برجونه ولاړ ول، ترخه يې وخندل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـپلار مې په همدې کلا کې ساه ورکړه، ښه مې په یاد دي، زه وړوکی وم، له هغه سره به په باغ کې ویدېدم، پلار به مې ډېر ټوخل، یوه شپه یې ټوخی ډېر شو، توري وینې یې را وګرځولې، سهار مړ پروت و.

غوټۍ په خپلو سترګو لستوڼی تېر کړ.

جانکو سړه ساه واخیسته، په غریو کې یې وویل:

ـله دې ځایه مې زړه نه ځي، زه دلته را لوی شوی یم، مور مې نه په زړه کیږي، خو د دې کلا او باغ په هر کونج کې خپل پلار وینم، کله یې بیاتي په لاس کې وي، د تاکونو لښتې پرې کوي، کله منې شکوي، کله یې د غواوو ځای ته جارو نیولی وي، کله....

د جانکو سر وځړېد، غلی شو.

د غوټۍ ژړغونی غږ یې واورېد:

ـهه ! دا واخله، په کار به دې شي.

جانکو په بېره ورته وکتل، د ښځې په لاس کې څو چرموړل شوي (تاو شوي) لوټونه ښکارېدل.

لاس یې ور وغزاوه، پیسې یې د خپلې زړې سدرۍ (واسکټ) په جېب کې کېښودې، ورو یې وویل:

ـخدای دې جنتي که.

ولاړ شو، څو ګامه یې واخیستل، غواوو ته ور وګرځېد، د یوې ژېړې غوا پرسر یې لاس تېر کړ، بلې غوا ته ورغی، غوا تش سطل ته کتل.

جانکو غوټه د اخور پر سر کېښوده، سطل ته یې لاس کړ، د څاه خوا ته روان شو.

غوټۍ ور مخته شوه، په غریو کې یې وویل:

ـغواوې به زه اوبه کم.

د ځوان په شونډو نرۍ موسکا تېره شوه:

ـنه ! غواړم چې د وروستي ځل لپاره ټولو غواوو ته اوبه کېدم.

غوټۍ څه ونه ویل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـد ځاه د څرخ غړ پورته شو ، شېبه وروسته له اوبو ډکه بوکه را ووته، اوبه خړې وې.

جانکو وویل:

ـځاه ډېر وخت نه ده پاکه شوې، هوا ورځ په ورځ تودېږي، که دا حال و ، وچه به بوله.

بوکه یې په سطل کې تشه کړه.

غوټۍ لاس ور وغځاوه، له اوبو ډک سطل یې یوې غوا ته کېښود.

د جانکو غږ یې واورېد:

ـلکه چې ماتل شوم.

غوټۍ ورمېږ کوږ کړ، جانکو لاندې ځاه ته کتل.

ښځه ورمخته شوه.

سړي وویل:

ـبوکه د اوبو پر سر ولاړه ده، په ځاه کې یو زنګون اوبه هم نشته.

د ښځې شونډې وخوځېدې:

ـڅه خیر، سړي ته به ووایم چې ځوک ورته راولي.

جانکو وخندل:

ـزه د څه لپاره یم. وخت لا ډېر دی، یو ساعت کار غواړي.

غوټۍ وویل:

ـنه ! ته ځان مه پاذابوه !

جانکو د باغ د وره خواته روان شو ، کله چې بېرته راغی، په لاس کې یې لنډه بېلچه نیولې وه. په خندا یې وویل:

ـ اوس به یې دومره چاره وکم چې غواوې د څو ورځو لپاره تږې پاتې نه شي، وروسته یې بیا سمه پاکه کړ ! هو رښتیا، یو څو بوکې ختېه را اېستلی شې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوټۍ وخندل:

ـ دومره خو هم کمزورې نه یم.

ځوان خپلې پایڅې ور پورته کړې، له بېلچې سره لاندې کوز شو ،تیاره وه، اوبه سړې وې، ځنګانه ته نه رسېدې.

جانکو په پسته خټه کې بېلچه ننه ایسته، یوه بېلچه، دوې بېلچې، درې بېلچې... بوکه تر نیمایي ډکه شوه، پړی یې وښوراوه، زوروره چیغه په ځاه کې تاو راتاو شوه:

ــپورته یې کړه:

د څرخ د تاویدو غږ پورته شو.

جانکو ځان ځنګ ته کړ، خو بیا یې هم له بوکې څخه د سړو اوبو رابهېدلې یوه نرۍ داره غاړې ته سیخه شوه.

له ختو ډکې دوې نورې بوکې هم د ځمکې سر ته وختې، خو په څلورمه بوکه کې څرخ تاو نه شو، جانکو څو ځله پړی وښوځاوه، چیغه یې کړه:

ــبوکه ډکه ده.

خو بوکه همداسې په اوبو کې پاتې شوه، یواځې د موټر سایکل د درېدو غږ یې واورېد، وروسته یې د حمید وارخطا غږونه په غوږو ننوتل... جانکو په بیړه د ځاه د دېوال په ژور شوي ځای کې پښه کېښوده، کله چې یې له ځا څخه سر پورته کړ، پښې یې بېسېکه شوې، حمید خپله میرمنه په غېږ کې اخیستې وه، د کوټو خواته روان و، د غوټۍ سر ځوړند ښکارېده، سترګې یې پټې وې، له خولې څخه یې سپین ځګونه روان ول...

* * *

غوټۍ سترګې رڼې کړې، په کوټه کې یواځې وه، کېناسته، په سر کې یې څرېکه شوه، تندي ته یې لاس ور ووړ، تر سر یې ټوټه تاو وه.

پردې ته یې کونج ورکړ، د ماسپښین سیوری رنګ و، د ځاه تر څنګ دوې، درې بوکې لنده خټه ښکارېدله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دروازې کړپ شو، رنګ یې والوت، په رېږدېدلې غږ یې وویل:

ـتا، تا زما مور وژلې، تا هغه په ځاه کې اچولې وه، تا...

حمید د کوټې پرده یوې خواته کش کړه، رڼا شوه، د ښځې ورې سترګې رڼې راختلې وې، غاړه یې خولې وه، تار تار لانده ویښتان یې پر تړلې تندي پراته ول.

غوټۍ ځان په کمپله کې ور ټول کړ، د ډیو ال ته ور وښوېده، ځنګنونه یې پر خپل ټتر پورې ونیول، غلې کېناسته. غاښونه یې یو پر بل لګېدل، ټکا ترې خته..

حمید په غوسه وویل:

ـلیونتوب مه کوه!

کوم غږ یې وانهورېد:

حمید ځنګ ته اېښې له چایو ډکه پیاله غوټۍ ته ور نږدې کړه، له جېبه یې د ګولیو پاکټ راویست، ښځې ته یې ونیو، ورو یې وویل:

ـتندی دې زخم دی، د ځاه د بیلر پر ژۍ لګېدلی و، هه! دا ګولۍ د درد لپاره ښې دي.

ښځې کوم حرکت ونه کړ:

حمید په سړه سینه وویل:

ـته خو هوښیاره یې، ته څنګه...

غوټۍ چیغه کړه!

ـله ځاه نه په ختو لړلې خولۍ را ووته، زرینه خولۍ یواځې تا په سروله، نه دلته پیدا کیږي او نه هم د دې کلي په خلکو کې رواج ده، وو ایه! له ځاه نه راوتلې خولۍ ستا نه وه؟

د حمید تندی تریو شو:

ـزما وه، خو دا د دې مانا نه لري چې ما دې خپله ترور وژلې وي.

ـخو خولۍ د ځاه په ختو کې راوختله

حمید په خپلو تورو ویښتو کې ګوتې تېرې کړې، سپینه خولۍ یې له سره ولوېده، ورو یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـته له ما سره خوشاله يې؟

ښځه ربړدېدله..

حمید چیغه کړه !

ـته په ما ګرانه يې، بد مې نه در باندې لوريږي، تر اوسه مې کومه ترخه خبره نه ده درته کړې، ترور مې هم تر زوی کم نه ګڼلم، ما به ولې وژله؟

حمید يوه شېبه غلی و، بیا يې يودم وژړل..ده د ماشوم غوندې اوښکې تويولې..

غوټۍ په حیرانی ورته کتل.. وروسته يې سترګې له اوښکو ډکې شوې، ور مخته شوه، د سړي سر يې په خپل ټټر پورې ونيو.

شېبه ووته، د حمید د ژړا غږ په سلیګو بدل شو، په غریو کې يې وويل:

ـدا د جانکو دام دی، زما خولۍ څو میاشتې مخکې په باغ کې ورکه شوه، زه خو وایم چې ده غلې کړې وه، دا دومره وخت نه د څاه پاکېدل و او نه هم زرینه خولۍ، خو نن چې مې له مزدورۍ ځواب کړ، هم د څاه اوبه کمې شوې او هم خولۍ پیدا شوه.

ښځې له ورسۍ د باندې وکتل، د اخور پر سر غوټه نه ښکارېده. ورو يې وويل:

ـجانکو څه شو؟

ـومې شاړه، تر څو چې مې وسه کېده، سپک مې کړ، ور یاده مې کړه چې بیا دې دېخوا ونه ګورم.

ښځې د سړي سر په ټټر پورې ټینګ کړ، د حمید سونګېدا زیاته شوه، د کلي له جوماتځخه د ماسپښین د اذان غږ اورېدل کېده.

* * *

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورځ ووته، ماښام و، غوټۍ له شیدو ډک دېګ په دالان کې کېښود، بېرته د باندې لاړه، غوا خلاصه وه، دې یوې بلې خوا ته وکتل، په زوته یې وویل:

_ګل میره !

پیشو میو کړل، غوټۍ په منډه دالان ته ور ننوته، پیشو د شیدو په ډک دېګ کې خوله وهله، غوټۍ ځمکې ته لاس کړ، پیاز په ګوتو ورغی، پیاز پر تیغنه ولګېد، کړپ شو، پیشو منډه واخیسته.

غوټۍ د یګ پورته په تاخچه کې کېښود، بېرته د باندې ووته، غوا د سنځلې لاندنیو څانګو ته غړۍ وراوږده کړې وه.

شاوخوا یې وکتل، مزدور نه و. د سنځلې خواته روانه شوه، غوا منډه کړه، د کلا په دېوال کې د پرې شوې دروازې خواته ور وګرځېده.

غوټۍ ګرندې ګامونه واخیستل، د منو ونې تکې سپینې وې، ټول باغ د منو د ګل بوی نیولی و، تر ونو ور هاخوا شنه تاکونه ښکارېدل. غوا د تاکونو په یوه جووه کې ولاړه وه، شنې پاڼې یې تر خولې راوتلې وې. غوټۍ ورو ور نږدې شوه، پړې ته یې لاس ور وغځاوه، پړی نیم ګز شا ته لاړ، ښځې ورو خپل لاس ور ټول کړ، غواته یې وکتل، هغې وچې سترګې ورته نیولې وې، ژامه یې یوې ، بلې خواته خوځېدله.. غوټۍ یوه شېبه غلې پر خپل ځای کېناسته، غوا بېرته د تاکونو شنو پاڼو ته خوله ور ټېټه کړه، ښځې ټوپ کړل، پړی یې ټینګ ونیو، غوا منډه واخیسته، ښځه پړمخې پرېوته، پړی یې پرېښود ،غوا د انګورو پر پشته وخته، له پښو څخه یې ورې لوټې را ورغړېدې.

ښځې سترګې پټې کړې، په خوله کې یې خاورې ننوتې، ویې ټوخل، د خپل ټکري پیڅکه یې پر خوله تېره کړه، سترګې یې رڼې کړې، د ولاړېدو لپاره یې لاسونه پر ځمکه کېښودل، د ښي لاس ګوتې یې په مړه خاوره کې ننوتې، ګوتې یې لندې شوې، لاس یې له خاورو راویست، ګوتې یې وسولولې، سربښناکه وې، لاس یې پزې ته ور ووړ، بوی یې نه ته، د غروب سرخۍ ته یې ونیو، ګوتې یې تورې وې.

ځمکې ته یې وکتل، کیڼ لاس یې د یوه بنیادم پر سپېره لاس ایښی و، زړه یې ولړزېد، چیغه یې کړه، شاته یې ټوپ کړ، پښه یې وښویده، بېرته پړمخې ولوېده، هماغسې بې حرکته پرېوته، تېزه تېزه سا یې وهله، ورو یې سترګې وغړولې، ګاړګوتې وینښته یې د یو چا پر سپېره لاس پرا ته ول، سترګې یې رډې راوختې، لاسونه یې پر ځمکه ولګول، د پښود ټولېدو سیکه یې نه لېده، په زحمت کېناسته، ژامې یې یو پر بل لګېدلې، لاندې یې وکتل، د یو چا لاس تر مړونده له خاورو راوتلی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښی خپل لړزانده لاس خاورو ته ور نږدې کړ، بېرته یې ګوتې په هوا کې راټولې شوې، یوه شېبه یې په رډو سترګو له خاورو راوتلي لاس ته وکتل، د زړه دربا یې تېزه شوه، ناڅاپه یې دواړه منګولې په خاوره کې ښخې کړې، د لیونو په څېر یې مړه خاوره وتوشپله، لاس تر اوږې لوڅ شو، په لانده لستوڼي پورې خاورې نښتې وې، بیا یې د خاور په توشپلو پیل وکړ، ګوتې یې د کمیس په غاړه ولګېدې، ټینګ یې ونیو، کش یې کړ، له خاورو سپېره ویښته راووتل، وروسته تندی ښکاره شو، بیا سترګې، پزه او خوله له خاور راووتل، غوټې په ځیر ورته وکتل، بې اختیاره یې شونډې وربږدېدې:

ـجا، جا، جانکو !

د زړه ضربان یې ډېر شول، له خولې یې لاړې راووتې، لاندې یې وکتل، د سړي غاړه تر نیمایې غوڅه وه،له ورمېږه راوتلې تازه وینه له خاورو سره ګډه شوه

د ښځې پر زړه ترخې اوبه راپورته شوې، ټوخې واخیسته،کانګو ونیوله، مخ یې کوږ کړ، وبې ګرځول، سړي ته یې وکتل، د ماښام په تته رڼا کې یې پر تندې د کالداني لوی داغ ښکارېده، د ښځې له خولې ځګونه را ووتل، پر سترګو یې تیاره راغله، مخامخ رړنګه شوه.

* * *

ښځې سترګې رڼې کړې، پاڼې وې، تر پاڼو پورته سپینه ګرده سپوږمۍ ولاړه وه.

په سر کې یې نرۍ څړیکه تېره شوه، کینې لاس یې پر ځمکه ولګاوه، لوټې وې، په زړه یې وېره ننوته، فکر په مخه کړه، ورو یې وویل:

ـزه، زه چېرته یم

کوم ځواب یې وانهورېد.

پر ښي لاس یې زور راووست، لاس یې پوست ولګېد، ورو یې ور وکتل، لاس یې د یوه بنیادم پر لوڅه ببره سینه پروت و. خوله یې وازه کړه، د چیغې غږ راونه ووت، خرهاری یې شو، کینې بغور یې لوند ورته واېسېد، ورو یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پورته وکتل، پر تندي يې د يوه بنيادم له مړو وينښتو ډکه زنه اېښې وه. يو دم کېناسته، د سپوږمۍ رڼا د سړي پر لوڅو سپينو سترګو لګېدله... ښځې څو ځله خوله وازه کړه، غږ ترې راونه ووت، دومره پوهېده چې ځان يې رېږدي.

د منږو د ونو له تورو څانګو څخه د لاسي بټۍ رڼا ښکاره شوه، يو غږ يې واورېد:

ـ غوټۍ!

ښځه د تاک پاڼو ته ور وښوېده، رڼا د ونو تر څانګو را ووته، پر مخامخ دېوال ولګېده، يو دم ورکه شوه.

ښځې خپلو پښو ته کتل، پايڅې يې لړزېدلې...

د لاسي بټۍ رڼا د باغ په کونج کې ګرځېدله...ښځه ورو پر سينه وښوېده، لاس يې د يوه تاک په تنه پورې ونيو، په زحمت ولاړه شوه، زانګې وانګې يې د باغ د وره خواته حرکت وکړ، د کلا په مينځ کې لويې دروازې ته ور وګرځېده، کولپ ور لوېدلی و، خوله يې چيغې ته جوړه کړه، ساه يې په سينه کې سره راټوله شوه، له مرۍ نه يې يوازې خرهاری راووت.

د بټۍ رڼا د کلا په دېوال کې له پرې شوې دروازې څخه را ووته، د سنځلې پر ځړېدلو څانګو ولګېده، څانګو اوږده سيوري پيدا کړل، رڼا بېرته ورکه شوه.

ښځه دالان ته ننوته، د پيازو چاړه يې پر ټټر پورې ونيوله، ټکرى يې پرې خور کړ، کوټې ته لاړه، څراغ ته يې ور پو کړل، د وره شا ته غلې کېناسته.

چو په چوپتيا وه، کله کله به څاه ته نږدې، يوې چونګښې کورررړ کړل، نور هيڅ هم نه اورېدل کېدل.

شېبه وروسته د يوه بنيادم د بوټونو ټکا واورېدل شوه، د بټۍ رڼا له ورسۍ نه کوټې ته ور ولوېده، رڼا پر يوه عکس ولګېده، ملک عطاالدين شخ برېتونه نيولي ول.

د کوټې د دروازې کړپ شو، د ښځې زړه د پښو تر پوندو منډه کړه، په کوټه کې يو نارينه غږ واورېدل شو:

ـ غوټۍ!

غوټۍ په بيړه ولاړه شوه، په لاس کې نيولې چاړه يې پورته کړه، يو چا اخ کړل، بټۍ يې له لاسه ولوېده، له دروازې سره ولګېد، درب شو، په غولي ولوېد.

ښځې منډه واخيسته، کينه پښه يې د دروازې تر ليخکه ويسته، خو ترښۍ پښې يې د يوه بنيادم ګوتې تاو شوې، د کوټې خواته په زوره کش شوه، د لرګي پر صندوق ورغله، زنګنونه يې پر صندوق ولګېدل، شا په تخته پرېوته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بتې وخوځېده، له ځمکې پورته شوه، د ښځې پر مخ سپینه رڼا ولګېده، د هغې یوه خوا مخ په وینو سور و، وړې ، وړې لوټې په وینو کې نښتې وې.

د سړي زګیروی شو، اورلګیت ولګېد، د حمید په غټو سترګو کې د اورلګیت د دانې لمبه ښکارېده...

بله دانه لاټین ته ور نږدې شوه، کوټه ژېړې رڼا ونیوله.

حمید خپل متې ته لاس ور ووړ، د پیازو چاړه پکې بنده وه، چاړه یې له لاستي ونیوله، کش یې کړه، سړې وینې باد شوې.

ښځه په پښو ودرېده، د کوټې دروازې ته یې منډه ور واخیسته، د سړي پښه ور وغځېده، د ښځې له زنګانه سره ولګېده، پرمخې پریوته، ځنې یې په شدت شا ته کش شوې، سترګو ته یې د حمید سرې سترګې ودرېدې، د سړي له خولې لاړې باد شوې، د ښځې ژامې ته یې سوک ورکړ، ښځه پر ارخ ړنګه شوه.

حمید پردې ته لاس ور وغځاوه، کش یې کړه، پرده له میخونو سره یو ځای لاندې راولوېده. سړي نری تراوه ترې ویسته، تر متې یې تاو کړه، کلکه غوټه یې ور واچوله.

حمید ښځې ته وکتل، په خاورو سپېره وه، سر یې د ېوال ته کوږ و، په راوتلو رډو سترګو یې ده ته کتل.

حمید په ملنډو وویل:

_جانکو دې ولېد؟

ښځه له حرکته لوېدلې وه.

د سړي لاندنۍ شونډه وځړېده، سپین غاښونه یې ښکاره شول، ښځه یې تر ویښتو ونیوله، د هغې سر پورته شو، سترګو ته یې د چت تور لرګی ودرېدل، سړي په لوړ غږ وخندل، له خولې یې باد شوې لاړې د ښځې پر سپینه غاړه ولګېدې.

سړی یودم غلی شو، په ملنډو یې وویل:

_زه څه ملامت یم، دی په خپله کم عقل و، ما ستا له خولې د راوتلیو ځګونو د پاکولو لپاره ټوټه پسې غوښته. ورسۍ ته مې وکتل، جانکو د شاه تر ځنګ ولاړ و، له پایخو نه یې خړې اوبه څڅېدلې، ده په لاس کې نیولې زرینې خولۍ ته کتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

حمید غلی شو، یودم یې وخندل، ځنګ یې بدل کړ، د سدرۍ له جېبه یې ګنجې کونجیاني (کلیاني) راوېستې، د لرګې صندوق یې خلاص کړ، په غولي یې څو کاغذونه کېښودل شول، وروسته یې یودم وخندل:

ـ دا وینې؟

ښځې په حیرانۍ ور وکتل، د سړي په لاس کې یو کوچنی تبر ښکارېده.

سړي تبر لاټین ته ور نږدې کړ، ورو یې وویل:

ـ ورته وګوره! د جانکو غاړه مې په همدې تبر پرې کړه، دی ساده سړی و، له خولۍ نه یې ختې پاکولې، زه هم د شا له خوا غلی ورغلم، تبر مې د هغه په غاړه راټیټ کړ.

د ښځې خرهاری شو.

سړي پرته له دې چې هغې ته وګوري په خندا یې وویل:

ـ دې تبر د ډېرو غړی خوړلې دي، ته ورته وګوره، خوله یې سره ده، په دغو وچو وینو کې دې د مور د غاړې وینه هم ګډه شوېده.

د ښځې خرهاری ډېر شو، یودم یې ټوپ کړل، پر سړي ور پرېوته، د دواړو لاسونو تېره نوکان یې د هغه مخ ته برابر شول. سړي تر ستوني ونیوله، پورته شو، د ښځې ژامې ته یې سوک ورکړ، د هغې له خولې وینو داره وکړه، څو څاڅکې د څراغ په ښیښه وبهېدل، ښځه یوې خواته ړنګه شوه، په لنډ وخت کې د هغې له خولې نه راوتلې وینې یوه لویشت غولی سور کړ. د ښځې راوتلی ټټر په تېزۍ کښته پورته کېده....

سړی ولاړ شو، د ښځې ګېډې ته یې درنه لغته ورکړه، ښځې وټوخل، تاو را تاو شوه، بېرته بې حرکته پرېوته.

سړي چیغه کړه!

ـ ستا پلار هم ما وواژه، د سپې زوی ته سلامت دوه ساعته ماتله وم، کله چې د غوڅو له کوره راووت، په خوړ کې مې د تبر وار پرې وکړ، شپه وه، تبر سم ځای ونه لګېد، ده منډه واخیسته، په تیاره کې رانه ورک شو، خو وروسته مې پیدا کړ، په همدې تبر مې پر غاړه وواهه.

سړی غلی شو، یو دم یې شونډې وبړې کړې، ښځې ته یې وکتل، په ملنډو یې وویل:

ـ خو ودې نه پوښتل چې ولې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځې تېزه ساه وهله...

د سړي تندی تريو شو ، چيغه يې کړه:

ـپلار ته مې دې مرکه ور ولېږله، ته مې ورنه وغوښتې، خو ده غاړې کولې، ويل يې چې ملک سړی يم، څنګه خپله لور يوه موټروان ته ورکم.

سړی غلی شو ، ښځې ته يې وکتل، هماغسې يې تېزه تېزه ساه وهله.

سړي وخندل، په ملنډو يې وويل:

ـپوهيږې چې ته مې ولې کولې؟

ښځې رډې سترګې ورته نيولې وې...

د سړي تندی تريو شو ، په خشکه يې وويل:

ـزه ستا پر خيرن مخ نه وم مين، خبره د اتو شلو جريبو ځمکې، باغ، کلا او ګاټو وه، ستا پلار نه خپل درلود او نه هم تربور، له غوټو هم ميراث وه، نو دا جايداد ، ما د ځان لپاره تياره ګوله ګڼله، بس ! ملک بايد مړ شوی وای. ما همدا کار وکړ، خو ګوډ غوټو په ځټ کې راشين شو ، هيڅ مې نه وو ورته ويلې، هسې يې راسره بده شوه، که ګوډ په کلا کې نه وای اړولې، مور دې په خپله راضي کېده چې تا زما په نامه کړي، پر هغې خو هسې هم ګران وم، ترور مې وه، غوټو يې د خپل خاوند قاتل ګاڼه، ته وو ايه ! له ما پرته به يې په بل چا باور کاوه؟ هه !

ښځې د توشکې ژی د خپل ښي لاس په موټ کې ټينګه کړه.

سړي خبره پسې وغزوله:

ـ پوهېدم چې غوټو په جومات کې دی، ګوډ به د ماخستن له لمانځه وروسته کلا ته راته، تر هغو به دروازه خلاصه وه، زه هم د ماښام په تته رڼا کې کلا ته ورننوتم، په دالان کې مې ستا د مور ټوخی واورېد ، په احتياط برج ته وختم، ستا د پلار لاسي بتۍ مې د ګوډ تر توشکې لاندې کړه.

سړي وخندل، خبرې يې پرې شوې، بېرته يې وويل:

ـپوهېږې چې لاسي بتۍ مې له کومه کړه؟ !

ځواب يې وانه ورېد.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـستا د پلار له جېبه مې راوېستله، لومړۍ مې مړ کړ، بيا مې د هغه جېبونه ولټول، بس! سرکوزي ډېر سخت سړی و، په جېب کې يې يوه روپۍ هم نه وه، يواځې يوه قواله ترې راوخته او يوه هم هماغه لاسي بتۍ چې ما د ګوډ تر توشکې لاندې کړه.

د ښځې ربړډېدلي لاس حرکت وکړ، سړي ور وکتل، يو ګز ليرې د پيازو چاړه پرته وه، سړي په ملنډو وويل:

ـچاړه غواړې؟

خپله پښه يې چاړې ته ور وغځوله، چاړه يې پر پونده ووهله، چاړه د ښځې له لاس سره ولګېده، سړي هماغسې په ملنډو وويل:

ـهه! دا يې هم چاړه!

ښځې بېرته لاس ور ټول کړ، د پخوا په څېر ستونې ستغ پرېوته، چت ته يې وکتل، له ښۍ سترګې راوتلې اوښکه يې ورغړېده، د غوږ تر څنګ يې په ګڼو ګاڼګوتې تورو ويښتو کې پټه شوه.

سړي وخندل:

ـمور مې دې هم همداسې ووژله، ماښام قضا کاهداني ته ننوتم، تر ماخستنه ماتله وم، مور دې له څراغ سره د باندې راووته، د خوارکۍ سړو اوبو ته زړه شوی و، په لاس کې يې چايجوشه ښکارېدله، نيغه د څاه خواته ور روانه شوه، خو بوکه يې لا نيمايي ته نه وه را پورته کړې چې د تبروار مې پرې وکړ. اخ يې هم تر خولې راونه ووت، په غېږ کې مې را ړنګه شوه، لاسونه مې سرو وينو ونيول. د هغې سر مې څاه ته ور وغځاوه، په خپله پورته برج ته وختم، د ګوډ خرهاری خوت، غاړه يې د تبر خولې ته ښه جوړه وه، خو ومې نه واژه، که مې داسې کړې وای، نو ستا د مور او پلار قاتل به څوک وای؟ ته به څنګه زما کېدې؟ ګوډ خو مې د بدۍ په پلمه په رښا ورځ هم وژلی شو، ما يې يواځې پر سپينو پايځو خپل له وينو ډک لاسونه څنډ وهل.

له برجه را کښته شوم، ترور مې له پښو ونيوله، څاه ته مې ور خوشې کړه، پام مې نه و، زرينه خولۍ هم ورسره ولوېده، زه بېرته کاهداني ته ننوتم، شېبه وروسته ته له کوټې راووتې، چيغې دې کړې، ګوډ له برجه راکښته شو.

سړی غلی شو، بېرته يې شونډې وخوځېدې:

په نورو خبرو خو ته هم پوهېږې، ما د کاهداني له وره نه هر څه ليدل، کله چې جانکو د خلکو د خبرولو لپاره د کلادروازه خلاصه کړه، په کلي کې د هغه له چيغو سره سم، زه هم له کلا ووتم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړي څراغ ته لاس ور وغځاوه، د ښځې مخ ته يې ورنږدې کړ، خوله يې په وينو سره وه، په سرو شونډو کې يې د لاټين ژېړه رڼا ښکارېدله.

سړي په خندا وويل:

ــ اوس يوائې ته پاتې يې، غم مه کوه، ستا غم مې هم خوړلی، اوس دې باغ ته بيايم، هلته جامې درنه باسم، بيا دې پر تبر غاړه غوڅوم او لوڅه لغړه دې د جانکو پر تېر پرېباسم.

د ښځې خرهاری ډېر شو.

د سړي خندا زور ونيو، له خولې يې لاړې باد شوې، هماغسې يې په خندا کې وويل:

ــ په جانکو دومره وخت نه دی وتلی، يو دوه تازه زخمونه به يې په غاړه کې جوړ کم، په خپله وينه راباسي، بس! يوائې مخ او ځان يې لږ پاکوالی رانه غواړي ته وو ايه! څوک به ما ملامت کړي، ساده خلک دي، ورته وبه وايم چې دواړه سره جوړ ول، يو ځای مې سره ونيول.

د ښځې له خولې ځګونه راووتل، يو دم يې ټکان وخوړ، سړی يې پورې واهه،لاټين ولوېد، ښځه ولاړه شوه، سړي تر پښې ونيوله، ښځې لاټين پورته کړ، کړنګ شو، سړي خپل سر ته غبرګ لاسونه ونيول، په ويښتو کې يې د څراغ ماتې نازکې ښيښې بندې وې، مخ يې لوند شو، د خاورو د تېلو بوی يې پر سپږمو ننوت.

ښځه زانګې وانګې له کوټې ووته، سپوږمې د کلاه د ختيځ برج پر سر ولاړه وه.

ښځې څو ځله چيغې ته خوله جوړه کړه، خو غږ به يې په مری کې تاو راتاو شو، له خولې به يې يوائې خرهاری را ووت.

باغ ته ننوته، د منو د ونو خواته ور وګرځېده، څو ګامه يې واخيستل، پښه يې لښتې ته ور وښوېده، پر لوڅو پښو يې سړې اوبه ور واوښتې، بېرته پورته وخته، له اوږې سره يې يو څه ولګېدل، په وارخطايې يې ور وکتل، له ټيټ ښاخ څخه د منو سپين ګلان توی شول.

ښځې پر مخامخ دېوال منډه ور واخيسته، ټوپ يې کړل، لاسونه يې د سرداو سر ته ور ورسېدل، له نوکانو سره يې د دېوال کاهګل جلا شو، بېرته شا پر تخته پرېوته.

دېوال ته يې وکتل، هسک و، يوه تاک ته ور وښوېده، ځان يې د تاک په ګڼو څانګو کې ننه ايست.

ښه شېبه ووته، د بتۍ سپينه رڼا د منو په ونو کې ګرځېده...وروسته ورکه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځې تېزه تېزه ساه وهله.. بيا يې نږدې غږ واورېد:

ـغوټۍ !

ښځه په خپل ځای کې غلې ناسته وه.

ناڅاپه يو سيوری ور باندې راغی، نږدې پانې وښورېدې، ښځې خپله ساه ودروله، پر پښه يې يو څوک ور وختل، ښځې خپله لاندنۍ شونډه په غاښونو کې ټينګه کړه، سړی مخکې لاړ.

ښځې سړه ساه ويسته، چو په چوپتيا وه، چرچرک نارې وهلې...

ښځې سترګې پټې کړې، دې په تيزی سره ساه وهله.. يودم يې تر ښۍ پښې د يوچا ګوتې تاو شوې، کش شوه، د تاک پانې يې له مخ سره ولګېدې، ټکری يې په يوه څانګه کې پاتې شو، پر هوار ميدان ستوني ستغ، سرتوره پرېوته.

ښځې په بېړه پورته وکتل، حميد و ، د سپوږمۍ رڼا يې پر ببرو ويښتو پرته وه.

حميد د هغې پر ټټر پښه کېښوده، په لاس کې يې تبر ښکارېده.

ښځې د هغه تر پښې ګوتې تاو کړې، سړي د ښځې پر ټټر زور راووست، تبر يې پورته کړ، ښځې وټوخل، تبر ته يې وکتل، په ستورو کې ولاړ و.

ښځې سترګې پټې کړې، شېبه ووته، د ښځې پر مخ او غاړه تاوده څاڅکې ولګېدل. خرهاری يې تر غوږ شو، سترګې يې رڼې کړې، تبر هماغسې پورته ولاړ و.

ښځې حميد ته وکتل،د هغه له ستوني وينو دارې وهلې...تبر يې له لاسه جلا شو، ولوېد، تېره څوکه يې د ښځې غوږ ته نږدې په ځمکه کې ننوته، دی هم مخامخ پر يوه تاک ورغی، لښتې ماتې شوې، درب شو، پړمخې پرېووت، له ورمېږه يې د چاړې لاستی راوتلی و.

ښځې ټکان وخوړ، د حميد ځنګنو ته نږدې غبرګ بوټونه ښکارېدل، ښځې په راوتلو رډو سترګو پورته وکتل، يو څوک ولاړ و، څېره يې نه ښکارېده، د سپوږمۍ رڼا يې پر اوږو لګېدله.

ښځه کېناسته، نيم ګز شا ته شوه.

سړی ورمخته شو، ګونډې يې پر ځمکه ولګېدې، څېره يې د سپوږمۍ رڼا ته برابره شوه، ده کړه پزه درلوده، په سترګو کې يې اوښکې ځلېدلې، په غريو کې يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـغوټۍ زویه !

ښځې په حیرانۍ ورته کتل...

سړي د هغې اوږو ته ځنډ ورکړ، چیغه یې کړه !

زه یم، غوث الدین !

د ښځې په ستونې کې خرهاری شو، زوروره چیغه یې تر خولې راووته !

ـ لا لا !

ځان یې د تره غیږې ته ور واچاوه، کوکه یې کړه، د ژړا غږ په ټول باغ کې تاو راتاو شو...

سړي د غوټۍ د ککرۍ په ګڼو پېچلو وېښتو کې ګوتې تېرې کړې، د هغې سر یې پر خپل ټټر پورې ټینګ کړ، د ښځې کوکو زور واخیست. سړي په غریو کې وویل:

ـهر څه به سم شي، هرڅه !

ښځې هماغسې ژړل...

ښه شېبه ووته، د ښځې اوښکې نه تم کېدې، وروسته یې په نیولي جړ غږ وویل:

لا لا ! ما دې خپل کور ته بوځه !

سړي د ښځې پر ککرۍ شونډې کېښودې، ښکل یې کړه.

یاو وروسته د سپوږمۍ رڼا په دوو تنو لګېدله، دواړه د منو په ګڼو ونو کې کلا ته د پرې شوي وره خواته روان ول، ښځې خپل سر د سړي پر اوږه ایښی و، سړي په تګ کې ستونزه درلوده، کیڼه پښه یې درنه پسې اخیسته.

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لیکوال چاپ شوي اثار:

سره سیلۍ	(د لنډو کیسو ټولګه)
مینه	(د لنډو کیسو ټولګه)
د واورې سړی	(د لنډو کیسو ټولګه)
بوډا او د لېوانو پلونه	(ناول)
رڼا	(ناول)
بوربوکۍ	(ناول)
خونکار	(ناول)
په فلسفه کې تلپاتې پیښې	(ژباړه)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لراوبر په برېښنايي کتابتون کي پر ليکه اثار

• اسلام او مذهب :

- د روژې ډالۍ — ډاکټر نثار احمد صمد
- روژه د رحمت، برکت او مغفرت مياشت — مؤلف: مولوي سيد محبوب شاه ساجد
- د اصحابانو کيسې — مولوي عبدالهادي حماد
- د مصطلح الحديث علم په سوال او ځواب کښې — ليکونکی: شيخ مصطفی العدوی مترجم: محمد عمر بشار
- اړينه پوهه — مولوي عبدالهادي حماد
- د برېښنايي کتابتون د اسلام او مذهب د برخې د نورو پر ليکه کتابونو لپاره دلته کليک وکړئ !

• ساينس او تخنيک :

- د رڼا کړکۍ (د کمپيوټر زده کړه) — عبدالستار فيضي
- سرطان او د چاپيريال راديو اکټيويټي — ليکوال: پوهنوال ډاکتر نظر محمد سلطانزی ځدراڼ
- د مايکروسافټ آفس پښتو لارښود — عبدالستار فيضي
- غواړئ ذهني ځيرکتيا مو تمرين کړئ؟ — ژباړن: مختار احمد احسان
- د ساينس او تخنيک د برخې د نورو پر ليکه کتابونو لپاره دلته کليک وکړئ !

• سپورټ او روغتيا :

- هغه پياوړي لارې چارې چې اند ښښنه ستاسو له ژوند څخه محو کوي — ژباړن: ډاکټرمحمد رقيب (فاروقي وردګ)
- THE PREVALENCE OF HIV/AIDS IN AFGHANISTAN — Dr.Hameed_Shuja
- د کوچنيانو تنفسي سيستم — ليکوال: پوهندوی دوکتور سيد حسام مل
- د لراوبر وېبپاڼې د برېښنايي کتابتون د سپورټ او روغتيا د برخې د نورو پر ليکه آثارو لپاره دلته کليک وکړئ !

(c) ketabton.com: The Digital Library

- **هنر او ادبيات :**

- راځئ کيسه وليکو ــــــــــــــــــــــــــــ نصير احمد احمدي
- مناجاتونه ــــــــــــــــــــــــــــ نور احمد قرانمل
- د هيلو غوټۍ ــــــــــــــــــــــــــــ ويناواله: وحيده "آرينزۍ"
- د ابراهيم ادهم په پلونو (ناول) ــــــــــــــــــــــــــــ ليکوال: عبدالله الهام جمالزی
- منظومي کيسې پښتو لنډۍ او غاړي ــــــــــــــــــــــــــــ ليکوال: څارنوال احمد منګل خان

- **د ماشومانو لپاره :**

- کوچنی شاهزاده (د ماشومانو لپاره) ــــــــــــــــــــــــــــ ډاکټر عبدالباري
- زما سوی (د ماشومانو لپاره) ــــــــــــــــــــــــــــ مختار احمد احسان
- فتبالر (د ماشومانو لپاره) ــــــــــــــــــــــــــــ مختار احمد احسان
- د برېښنايي کتابتون د هنر او ادبياتو د برخي د نورو پر ليکه آثارو لپاره دلته کليک وکړئ !

- **تاريخ او سياست :**

- روز شمار واقع افغانستان ــــــــــــــــــــــــــــ تهيه او ترتيب: حميد علمي
- شيرشاه سوري د افغانانو تر منځ د يووالي هڅونکي ــــــــــــــــــــــــــــ ژباړن: استاد قريب الرحمن سعيد
- د ډيورنډ ترون د حقوقو او سياست په تـــله کښې ــــــــــــــــــــــــــــ ليکوال: ډاکټر رحمت ربی زيرکيار
- د تاريخ او سياست د برخي د نورو آثارو لپاره دلته کليک وکړئ !

- **بېلابېل آثار :**

- خوندور خواږه ــــــــــــــــــــــــــــ عبدالستار فيضي
- د نړۍ اووه عجايبې ــــــــــــــــــــــــــــ ژباړن: مختار احمد احسان
- د بېلابېل آثار نومي برخي د نورو پر ليکه کتابونو د لوست لپاره دلته کليک وکړئ !

(c) ketabton.com: The Digital Library

پای

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library